

Drony

Tajniki zdjęć i filmów lotniczych

Eric Cheng

Helion

Tytuł oryginału: Aerial Photography and Videography Using Drones

Tłumaczenie: Rafał Ociepa

ISBN: 978-83-283-2599-9

Authorized translation from the English language edition, entitled: AERIAL PHOTOGRAPHY AND VIDEOGRAPHY USING DRONES; ISBN 0134122771; by Eric Cheng; published by Pearson Education, Inc, publishing as Peachpit Press, Copyright © 2016 by Eric Cheng.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage retrieval system, without permission from Pearson Education, Inc.

Polish language edition published by HELION S.A., Copyright © 2016.

Wszelkie prawa zastrzeżone. Nieautoryzowane rozpowszechnianie całości lub fragmentu niniejszej publikacji w jakiegokolwiek postaci jest zabronione. Wykonywanie kopii metodą kserograficzną, fotograficzną, a także kopiowanie książki na nośniku filmowym, magnetycznym lub innym powoduje naruszenie praw autorskich niniejszej publikacji.

Wszystkie znaki występujące w tekście są zastrzeżonymi znakami firmowymi bądź towarowymi ich właścicieli.

Autor oraz Wydawnictwo HELION dołożyli wszelkich starań, by zawarte w tej książce informacje były kompletne i rzetelne. Nie biorą jednak żadnej odpowiedzialności ani za ich wykorzystanie, ani za związane z tym ewentualne naruszenie praw patentowych lub autorskich. Autor oraz Wydawnictwo HELION nie ponoszą również żadnej odpowiedzialności za ewentualne szkody wynikłe z wykorzystania informacji zawartych w książce.

Wydawnictwo HELION
ul. Kościuszki 1c, 44-100 GLIWICE
tel. 32 231 22 19, 32 230 98 63
e-mail: helion@helion.pl
WWW: <http://helion.pl> (księgarnia internetowa, katalog książek)

Pliki z przykładami omawianymi w książce można znaleźć pod adresem:
<ftp://ftp.helion.pl/przyklady/dronyt.zip>

Drogi Czytelniku!

Jeżeli chcesz ocenić tę książkę, zajrzyj pod adres

<http://helion.pl/user/opinie/dronyt>

Możesz tam wpisać swoje uwagi, spostrzeżenia, recenzję.

Printed in Poland.

- Kup książkę
- Poleć książkę
- Oceń książkę

- Księgarnia internetowa
- Lubię to! » Nasza społeczność

Spis treści

Przedmowa	xii
Wprowadzenie	xiv
ROZDZIAŁ 1.	
Sprzęt	1
Co to jest dron?	1
Drony i kamery	2
Quadcoptery	3
Akumulatory i ładowarki	7
Kamery lotnicze i gimbałe	11
Co to jest gimbał?	12
Małe drony, duże matryce	13
Latające GoPro	14
Zintegrowane kamery lotnicze	15
Wibroizolacja	19
Galareta	19
Wyważanie śmigieł	20
Tłumiki wibracji	20
First-Person View	21
FPV analogowe	22
FPV cyfrowe/high-definition	24
FPV zintegrowane	25
Stacja naziemna / planowanie lotu	26
Zdjęcia a wideo	27
Rekomendacje: Co kupić	29

ROZDZIAŁ 2.

Nauka latania 33

Wybieramy drona do nauki	34
Jak znaleźć dobre miejsca do latania?	37
Przygotowanie listy kontrolnej lotu	40
Telemetria	46
Trening czyni mistrza	48
ĆWICZENIE 1. Start i lądowanie	48
ĆWICZENIE 2. Kwadrat	49
ĆWICZENIE 3. W tę i z powrotem	51
ĆWICZENIE 4. Kwadrat ze skrzętem	53
ĆWICZENIE 5. Koło	55
ĆWICZENIE 6. Ósemka	56
ĆWICZENIE 7. Orbitowanie	58
ĆWICZENIE 8. Lot ze wspomaganie	59
Podsumowanie	59

ROZDZIAŁ 3.

Fotografowanie z powietrza 60

Ustawienia kamery	63
Ustawienia ogólne	63
Kamery zintegrowane	69
GoPro	75
Inne kamery	79
Akcesoria	79
Techniki stosowane w aerofotografii	80
Myślenie w trójwymiarze	82
Poza zasięgiem	83
Prosto w dół	84
Ujęcia abstrakcyjne	85
Długi czas ekspozycji	86
Mała głębia ostrości	88

Techniki zaawansowane	89
Panoramy	90
Filmy poklatkowe	93
HDR	94
Fotogrametria	96
Obróbka	98
Co dalej?	99

ROZDZIAŁ 4.

Filmowanie z powietrza **101**

Opowieści	102
Stabilizacja obrazu: jak wygrać z galaretą	104
Używanie gimbali	106
Tryby gimbali i sterowanie	107
Szybkość gimbała	111
Regulowanie i kalibrowanie gimbali	112
Gimbale i filtry	114
Ustawienia kamery	115
Ustawienia ogólne	115
Kamery zintegrowane	124
Tryb LOG w modelach DJI	125
GoPro	126
Techniki nagrywania filmu lotniczego	129
Odchylenie w górę i w dół	130
Jazda	131
Dronie	131
Kran w górę i w dół	132
Orbita	132
Dla zaawansowanych: transmitowanie materiału lotniczego na żywo	133
Przez wyjście Video Out/HDMI	134
Periscope i inne aplikacje	137
YouTube Live	137
Obróbka i publikacja	139
Przyszłość filmu lotniczego	140

ROZDZIAŁ 5.

Jak złapać to ujęcie: Opowieści z życia wzięte 142

Fotografowie gościnni	145
Wulkan Holuhraun (2015)	146
Wulkan Holuhraun (2014)	148
Płonąca postać	150
Lodowiec Vatna	152
Laguna lodowcowa Jökulsárlón	155
Jezioro Mývatn	156
Katastrofa samolotu DC-3	158
Wraki statków na Bahamach	160
Most Glass Window Bridge.....	162
Rekiny wielorybie	164
Cannibal Rock.....	166
Tonga.....	169
Strawberry Rock	170
Pola ryżowe na Bali	172
Pura Tanah Lot.....	174
Jaskinia Son Doong	176
Dronie z rzeką i podwórkiem	179
Przesmyk Tetamanu	181
Tonga na katamaranie	183
Panorama Korsyki	184
Cinque Terre	187
Castello Aragonese	188
St. Angelo.....	190
Panorama Jeziora Como.....	192
Zbiorowisko rekinów.....	194
Lion's Head	196
Kłusownictwo na wyspie Duiker.....	199
Plaża Monwabisi.....	200

Dronie w ruinach Xunantunich	203
Bliss Dance	204
Wzory z piany	206
Tenis	208
Dronie w Wigwam Motel	211
Owal Stanforda	212
Panorama stadionu San Francisco 49ers	214
Katedra Notre Dame	216
Panorama Hongkongu	218
Panorama Pittsburgha	220
Panorama nabrzeża Chicago	223
Komuna łodzi mieszkalnych Gate 6	225
Cupid's Span	226
Siedziba Facebooka	229
Hacker Square	230
Dach w Los Angeles	233
Rockefeller w 3D	234

ROZDZIAŁ 6.

Loty, polityka i podróże 236

Loty rekreacyjne	238
Ogólne ograniczenia dotyczące lotów	241
Odpowiedzialność producenta	245
Loty komercyjne	246
Wyjątki w drodze art. 333	248
Mikro-UAS	249
Sytuacja na świecie	250

Przepisy regionalne w USA	251
Nie dbać o bagaż...	252
Plecaki i walizki	252
Podróż samolotem	255
Akumulatory litowe	255
Cło	256
Odpowiedzialność i zmiany	257
Boimy się zmian	258
Drony są dobre	258
DODATEK A	
Źródła dodatkowych informacji	259
Producenci fotodronów	259
Spółeczności internetowe (w języku angielskim)	259
Kluby i stowarzyszenia	260
Ubezpieczenia dronów komercyjnych	260
Inne źródła	260
DODATEK B	
Materiały pomocnicze	261
Lista kontrolna	261
Dziennik lotu	262
Skorowidz	263

ROZDZIAŁ 4.

Filmowanie z powietrza

W rozdziale 3. zdobywaliśmy wiedzę o fotografowaniu z powietrza. Wiele technik i ustawień, które omówiłem wcześniej, ma też zastosowanie do filmowania lotniczego, więc warto przeczytać poprzedni rozdział, nawet jeśli normalnie nie skupiamy się na fotografii.

To dzięki filmowi lotniczemu drony przebiły się do publicznej świadomości i również dlatego ich popularność rośnie geometrycznie. Pod koniec 2012 roku w serwisach takich jak YouTube nie można było znaleźć wielu filmów z dronów, a w rezultatach wyszukiwania słowa „dron” znajdowaliśmy przede wszystkim filmy pokazujące drony wojskowe. W 2012 roku fotodrony były dostępne tylko dla nielicznych modelarzy, którzy potrafili drony konfigurować, budować i naprawiać. Nie trafiły jeszcze wtedy na rynek małe gimbały stabilizujące kamery.

Niemniej w Hollywood już od lat korzystano z modeli helikopterów i dronów wielowirnikowych do noszenia kamer, choć starano się to robić bez rozgłosu, być może po to, żeby nie zwracać na siebie uwagi agencji FAA w związku z sytuacją prawną takich modeli (więcej informacji na temat polityki i przepisów znajduje się w rozdziale 6.). Fotodrony używane w Hollywood miały za zadanie nosić duże kamery, a technologia budowania gimballi była nadal w powijakach, zwłaszcza w porównaniu z produktami, które pojawiły się zaledwie kilka lat później.

Opisywałem już pierwsze fotodrony sprzedawane w formie gotowej do lotu oraz sposób, w jaki zmieniły branżę. Jednak najprawdopodobniej to możliwość publikowania filmów nakręconych z powietrza spowodowała aż taki wzrost tempa jej rozwoju. Ci z nas, którzy latają fotodronami, zdają sobie sprawę z tego, że w praktyce napędzamy sprzedaż dronów. Jeśli ktoś widzi, jak latamy dronem, to nierzadko podchodzi, żeby przyjrzeć się, co robimy, a przy okazji jest szansa, że później sam będzie chciał kupić sobie drona. Podczas jednego lotu można przekonać do dronów najwyżej kilkadziesiąt osób, ale jeśli jakiś film stanie się popularnym wiralem, to będą mogły obejrzeć go nawet miliony ludzi, a jakaś ich część przekona się dzięki temu do kręcenia filmów z dronów.

Opowieści

Kiedy drony konsumenckie zaczęły zyskiwać na popularności, uwagę przyciągały prawie wszystkie filmy nakręcone z ich użyciem. Perspektywy filmowania z niskiej wysokości w połączeniu z praktycznie całkowitą swobodą poruszania się dronów wystarczyły do tego, by przyciągnąć uwagę widzów. Tego rodzaju okresy szczególnego zainteresowania zdarzają się tylko w czasach szybkich, daleko idących przemian technologicznych. W tych okresach efekty zastosowania danej technologii często przechodzą najśmielsze oczekiwania, a widzowie są równie zainteresowani technologią i innowacją co tym, żeby wciągnęła ich dana opowieść.

Jeden z moich pierwszych popularnych filmów był krótkim nagraniem lotniczym surferów w Santa Cruz, nakręconym dronem DJI Phantom z prototypowym bezszcotkowym gimballem Rotorpixel dla GoPro HERO3 (rysunek 4.1). Ten filmik zdobył dużą popularność — pojawiał się w różnych miejscach sieci i w wielu programach informacyjnych na świecie. Starłem się w tym filmie opowiedzieć bardzo prostą historię, ale stał się on tak popularny przede wszystkim dlatego, że został stabilnie nagrany. Był to jeden z pierwszych dobrych, stabilizowanych na gimbalu filmów kręconych z nowego typu fotodrona. Widzowie byli tym zafascynowani.

RYSUNEK 4.1. Dron DJI Phantom z prototypowym gimbałem nagrywa surfera w Santa Cruz (lipiec 2013 roku). Fot. dzięki uprzejmości George'a Kriegera

Kiedy jakaś technologia sama w sobie przestaje być nowinką, filmy tworzone z jej użyciem potrzebują więcej treści, żeby widzowie chcieli je oglądać, angażować się w nie i dzielić się nimi — fotodrony dotarły już do tego punktu. Większość ludzi zapewne widziała już jakieś nagranie z fotodrona, a same drony pojawiają się w mediach prawie codziennie. Nie wystarczy już pokazać filmu, w którym nie ma ciekawego obiektu albo ciekawej opowieści.

Mówiąc o opowieściach, mam na myśli takie filmy, które mają jakąś fabułę, oraz takie, które mają charakter *stricte* wizualny czy abstrakcyjny, ale zachowują pewien punkt odniesienia i w przemyślany sposób pokazują jakieś przemiany. Żeby jakaś opowieść „działała”, musi mieć jakiś element wędrówki i zmiany.

Jeżeli nie interesuje nas tworzenie filmów, w których są ludzie, możemy nadal opowiadać historie, których tematem przewodnim jest przestrzeń. Jakieś nietypowe ukształtowanie terenu, jak klify nad pięknym fragmentem wybrzeża, jezioro, które odbija światło w wyjątkowy sposób tuż przed zachodem słońca, albo grupa kaktusów na pustyni — wszystko to może być interesującą opowieścią, jeżeli nagranie będzie obejmować odpowiednie elementy.

Nagrywając materiał do filmu, warto zadać sobie kilka podstawowych pytań:

- Czy film ma wyraźny początek, środek i koniec?
- Czy film jest osadzony w jakimś kontekście? Czy obiekty lub osoby będące tematem filmu są w jakiś sposób związane ze swoim otoczeniem lub wywołują określone emocje?
- Czy oglądanie tego filmu daje widzowi satysfakcję? Czy film jest piękny, poruszający, niepokojący, kształcący itp.?
- Czy zależy Ci na tym filmie? Czy poświęciłeś czas na jego planowanie, nagrywanie i montaż?

Musimy mieć jakiś powód, żeby chcieć pokazać innym nasz film. Zazwyczaj, jeśli nie przychodzi nam do głowy powód, dla którego chcemy podzielić się danym filmem, lub jeśli po prostu nie zależy nam na tym filmie, to inni, oglądając go, pewnie będą mieli podobne odczucia (lub wcale go nie obejrzą). Nie znaczy to, że nie powinniśmy nagrywać tyle materiału, ile możemy — zdecydowanie warto nagrywać, czy to w ramach praktyki, czy dla zaspokojenia ciekawości, czy też dla zabawy, ale publikowanie filmów nie może być dla nas celem samym w sobie. Mało kto lubi oglądać chaotyczne nagrania z nieciekawych miejsc. Jeśli poświęcimy nieco czasu na stworzenie opowieści, to w nagrodę zyskamy uznanie widzów, w których nasza praca pozostawi pozytywne emocje.

Stabilizacja obrazu: jak wygrać z galaretaą

Nowoczesne fotodrony dość dobrze radzą sobie z nagrywaniem filmów lotniczych, ale nadal są w zasadzie kamerami zainstalowanymi na platformach, które to platformy mogą w trakcie lotu poruszać się w niekontrolowany sposób. W rozdziale 1. opisałem, jak ważne jest tłumienie wibracji, które pozwala zmniejszyć ilość wibracji o wysokiej częstotliwości docierających do matrycy kamery. Oczywiście potrząśnięcie kamerą podczas nagrywania filmu nie przyniesie dobrych wyników, a nawet wibracje niewidoczne gołym okiem mogą prowadzić do powstawania tzw. *galarety* (*jello*), która potrafi zepsuć nagranie (rysunek 4.2). Żeby zobaczyć przykłady galarety w filmach lotniczych kręconych z dronów, wystarczy wyszukać w YouTube wyrażenie *drone jello*.

RYSUNEK 4.2. Przykłady „galarety” na zdjęciu zrobionym przez wibrującą kamerę

Na szczęście dobre fotodrony są sprzedawane z instalowanymi fabrycznie skutecznymi tłumikami wibracji i śmigłami, które są wyważane jeszcze przez producenta. Latając w spokojnych warunkach, raczej nie będziemy mieli efektów galarety w naszych filmach. W większości przypadków galareta jest wynikiem latania z uszkodzonymi śmigłami lub innymi usterkami powstałymi po upadku drona. Jeśli w naszych filmach pojawia się galareta, najlepiej sprawdzić silniki pod kątem uszkodzeń, wymienić lub wyważyć śmigła i upewnić się, że tłumiki (wibroizolatory) są prawidłowo zamocowane.

Jeśli galareta będzie się w naszych filmach pojawiać mimo tego, że latamy idealnie wyważonym dronem, to wibracje mogą być powodowane przez czynniki środowiskowe, na przykład wiatr. Gimble i wibroizolatory są projektowane tak, by wytrzymały pewną siłę wiatru, zanim zaczną wibrować. Wzrost mocy silnika zawsze odbywa się kosztem większej wagi, więc producenci starają się przede wszystkim zachować dobrą równowagę między siłą, stabilizacją a całkowitą wagą układu stabilizującego.

Posłużę się anegdotycznym przykładem z własnego doświadczenia. Zauważyłem, że fotodrony takie jak DJI Phantom 3 nie zostawiają na filmie efektów galarety nawet przy maksymalnej prędkości lotu, pod warunkiem że wiatr nie jest zbyt mocny. Jeśli jednak siła wiatru jest duża (tzn. przekraczająca na przykład 40 km/h), to w nagraniach z Phantoma 3 może pojawiać się galareta, gdy dron leci pod wiatr (niezależnie od tego, czy leci do przodu czy do tyłu). Jest to trochę zaskakujące, ponieważ Phantom unoszący się w miejscu i wystawiony na działanie wiatru o prędkości 56 km/h powinien być poddawany działaniu takich samych sił co Phantom

lęczy w bezwietrznych warunkach z prędkością 56 km/h. Ta nieintuicyjna różnica pokazuje, jak złożone są w rzeczywistości układy fotodronów, a galareta to tylko jeden z potencjalnych problemów, z jakimi możemy mieć do czynienia, jeśli nasz fotodron nie jest prawidłowo dostrojony, czy to przez producenta, czy przez firmę sprzedającą składane drony.

Używanie gimbalów

Na początku 2013 roku stabilizowane filmy lotnicze kręcone z małych dronów konsumenckich było praktycznie rzeczą niesłychaną. Przed końcem 2013 roku stabilizacja dwuosiowa (na osiach *roll* i *pitch*) oferowana przez gimbal bezszczotkowe stała się standardem, a obecnie stabilizacja trzyosiowa jest konieczna, aby możliwe było nagranie udanego materiału filmowego z powietrza. Na szczęście większość popularnych fotodronów dobrze współpracuje z nowoczesnymi gimbalami trzyosiowymi, zarówno zintegrowanymi, jak i samodzielnymi, a filmy, w których ujęcie zdaje się gładko płynąć przez powietrze, nie są zbyt trudne do zrobienia (rysunek 4.3).

RYСУNEK 4.3. Dwuosiowy gimbal Zenmuse H3-2D utrzymuje kamerę GoPro w poziomie podczas lotu drona DJI Phantom 2

Tryby gimballi i sterowanie

Gimbale stosowane w powietrzu mają kilka podstawowych, przydatnych trybów działania:

- Tryb *Follow* (podążania), w którym położenie na osiach *roll* i *pitch* gimballa (przechył w górę i w dół) jest zablokowane, ale dopuszczalny jest ruch po osi *yaw* (obracanie w prawo i lewo). Ten tryb jest domyślnym trybem dla większości gimballi i jest jedynym przydatnym trybem w fotodronach wyposażonych w stałe płozy do lądowania, jak na przykład modele DJI Phantom. W trybie podążania operator może sterować dronem, a kamera będzie poruszać się płynnie zgodnie z ruchem drona. Zmiany pozycji drona na osiach *roll* i *pitch* są kompletnie wyeliminowane z nagrania, a nagłe ruchy po osi *yaw* są złagodzone, dzięki czemu widać tylko znaczne zmiany na tej osi (panoramowanie). Znakomita większość filmów z dronów jest kręcona przy użyciu tego trybu.
- Tryb *Free* (wolny), w którym położenie kamery na wszystkich trzech osiach gimballa jest zablokowane. W tym trybie gimbal powoduje, że żadne ruchy drona nie przekładają się na ruchy platformy kamery, niezależnie od orientacji drona w przestrzeni. Filmy nakręcone w trybie *Free* z nieruchomego drona wyglądają często jak kręcone ze statywu. Ten tryb jest trybem najczęściej stosowanym w lotach prowadzonych przez dwóch operatorów, czyli takich, w których jeden operator kontroluje lot, a drugi kamerę i każdy z nich robi to przy użyciu oddzielnej aparatury. Na stronie <http://ech.cc/gimbal-free-mode> można zobaczyć przykład tego, jak skutecznie stabilizuje kamerę gimbal drona DJI Inspire 1 w trybie *Free* podczas agresywnych manewrów.
- Zaawansowane tryby pracy gimballa związane z inteligentnymi trybami lotu. Przykładem takiego inteligentnego trybu lotu może być „punkt zainteresowania”, czyli *point of interest* albo *region of interest*, w ramach którego gimbal pozostaje zwrócony w kierunku ustalonego punktu w przestrzeni (na przykład osoby stojącej na ziemi). Innym podobnym trybem jest *Follow Me* (podążaj za mną), w którym fotodron ma utrzymywać w kadrze ruchomy obiekt, wykorzystując do tego swoją orientację i gimballa. Oferowany przez DJI tryb *FPV* ma za zadanie symulować sposób lotu stałopłatów i pokazywać operatorowi orientację drona na osi *roll*. W trybie *FPV* przechylenie drona na bok spowoduje takie samo przechylenie gimballa (a horyzont widoczny w kadrze nie będzie poziomy).

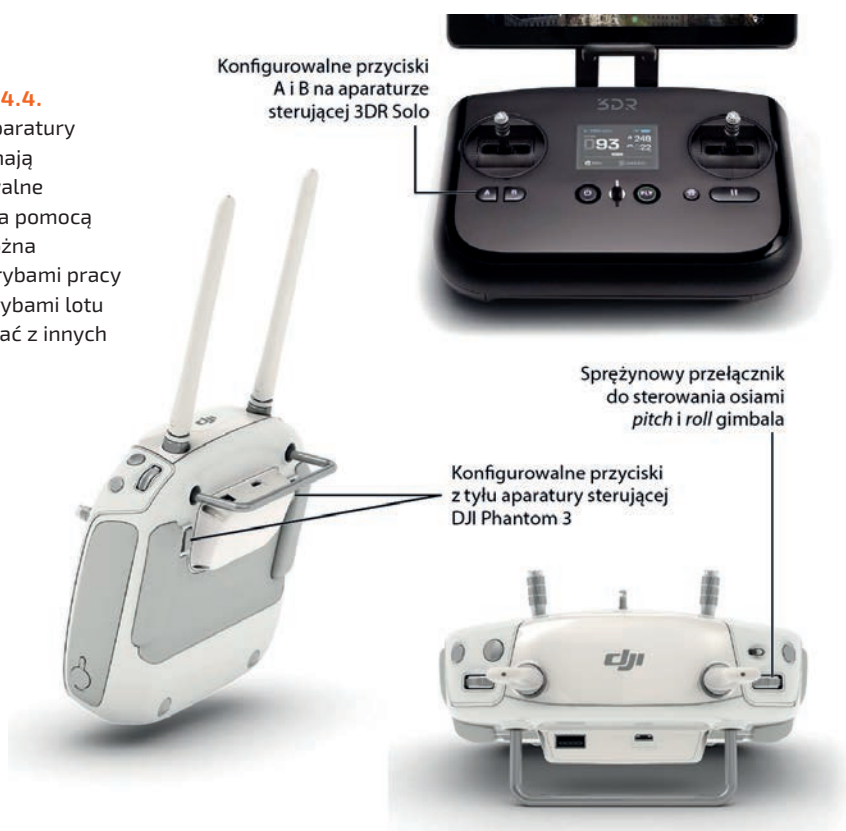
UWAGA Nazwy *Follow Mode* i *Free Mode* są używane przez DJI. Inni producenci mogą stosować inne nazewnictwo podobnych trybów.

Aparatury niektórych fotodronów mają specjalne przyciski, które można skonfigurować tak, aby stały się przydatnymi skrótami do funkcji gimbała. Drony 3DR Solo mają z przodu aparatury dwa konfigurowalne przyciski, które powinno się skojarzyć z trybami lotu. Aparatura ta ma też specjalne przyciski do sterowania gimbałem. Z kolei aparatura sterująca DJI ma podobne konfigurowalne przyciski, z których operatorzy najczęściej korzystają, aby kontrolować położenie gimbała (rysunek 4.4). W trybie, w którym współpracuje ze sobą dwóch operatorów, obaj operatorzy (drona i kamery) mogą przypisać do tych przycisków swoje preferowane funkcje.

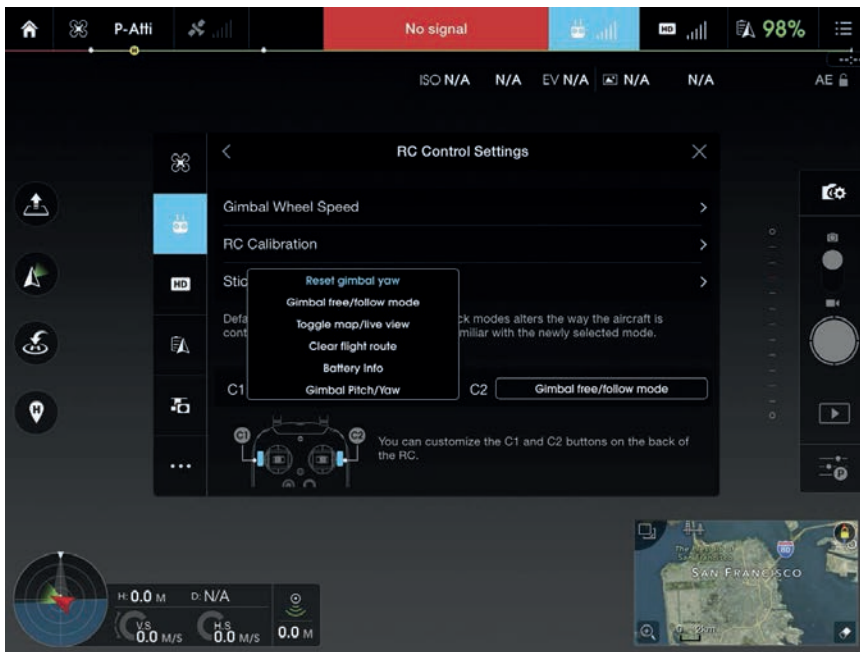
DJI Inspire 1 jest często używany w lotach kontrolowanych jednocześnie przez dwóch operatorów, ponieważ jego podwozie się składa, co umożliwia nieograniczone obracanie kamery o 360°. Taka wszechstronność ruchu pozwala na wykorzystanie dodatkowych trybów pracy gimbała, a konfigurowalne przyciski są wtedy niesamowicie przydatne, ponieważ dzięki nim można szybko korzystać z najczęściej używanych funkcji.

RYSUNEK 4.4.

Niektóre aparaty sterujące mają konfigurowalne przyciski, za pomocą których można sterować trybami pracy gimbała i trybami lotu lub korzystać z innych funkcji

Ja najczęściej konfiguruję przyciski na aparaturze Inspire 1 w taki sposób, że C1 odpowiada osi *yaw* gimbalu, a C2 przełącza między trybami *Free* i *Follow* (rysunek 4.5). Standardowy scenariusz wygląda wtedy tak, że lecę w trybie *Follow*, z kamerą skierowaną do przodu dopóty, dopóki nie trafię na coś, co chciałbym sfilmować. Obracam wtedy drona (na osi *yaw*) i pochylam gimbal (na osi *pitch*), aż skomponuję mniej więcej takie ujęcie, o jakie mi chodzi. Potem czasem przełączam przyciskiem C2 tryb z *Follow* na *Free*, co blokuje orientację gimbalu i utrzymuje kamerę skierowaną w jedną stronę. To pozwala mi latać dronem w dowolny sposób, a orientacja kamery w ogóle się przy tym nie zmienia. Później mogę obrócić gimbal (na osi *yaw*) do pozycji wyjściowej, żeby znowu był skierowany do przodu, i przyciskiem C2 wrócić do trybu *Follow*.

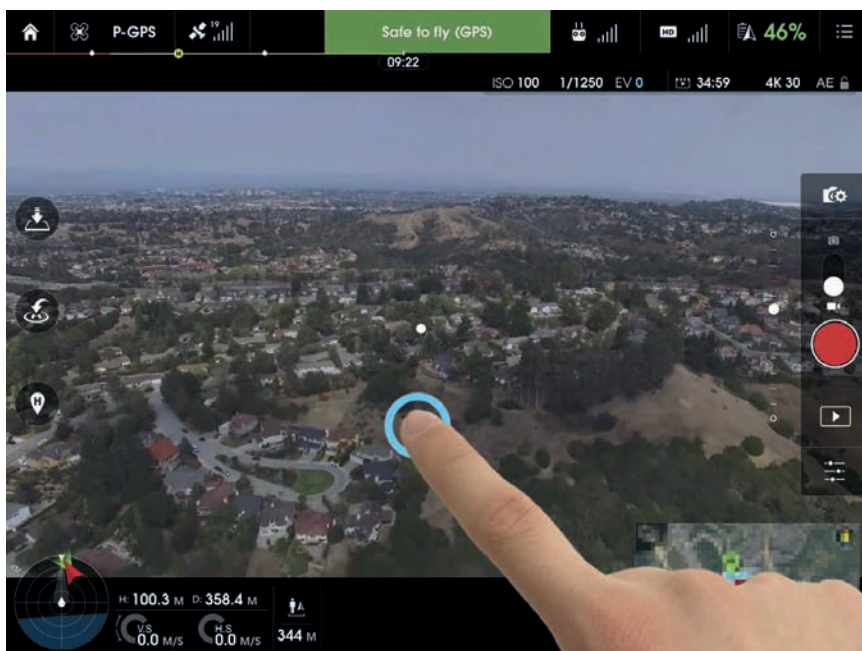

RYSUNEK 4.5. Ustawianie konfigurowalnych przycisków aparatury sterującej C1 i C2 dla drona DJI Inspire 1

Innym często stosowanym ustawieniem jest *Gimbal Pitch/Yaw*, które zmienia ustawienia przełącznika gimbalu, tak, by sterował albo osią *pitch*, albo *yaw*, żeby można było przesunąć kamerę w górę i w dół lub z boku na bok (ale nie względem obu osi naraz).

Jeżeli konieczne jest sterowanie jednocześnie osiami *pitch* i *yaw*, a nie chcemy podczas pilotowania drona kontrolować osi *yaw* w tym samym czasie, kiedy kółkiem gimbalu kontrolujemy oś *pitch*, to możemy też dotknąć i przytrzymać palec

na ekranie FPV aplikacji DJI GO (rysunek 4.6). W miejscu, w którym dotkniemy ekranu, pojawi się biała kropka, a w miejscu, do którego przesuniemy palec — turkusowe koło. Przesuwając palcem po ekranie, możemy kierować gimbala w dowolną stronę, a prędkość ruchu będzie zależeć od tego, jak duża jest odległość między miejscem pierwszego dotknięcia ekranu a miejscem docelowym. Ta funkcja działa też w modelu DJI Phantom 3, ale wspiera tylko oś *pitch*.

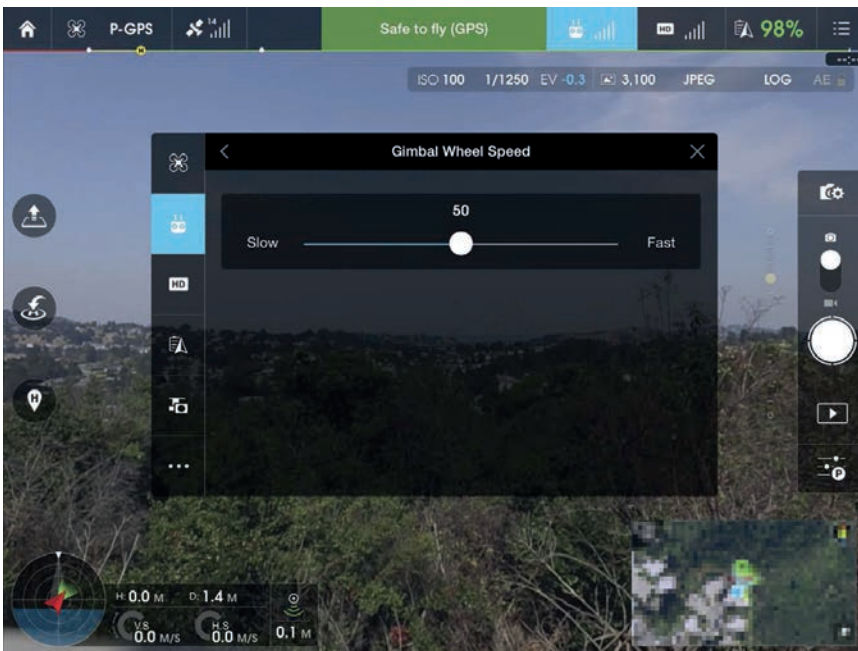
RYСУNEK 4.6. W aplikacji DJI GO dotknięcie, przytrzymanie i przesunięcie to dobry sposób na zmianę orientacji gimbala

Fotodrony niemające składanych płoż oferują mniejszy zakres możliwości pracy gimbala, ale powoli rozwija się oprogramowanie kompensujące mniejszą swobodę ruchu gimbala na osi *yaw*. W niektórych dronach cała operacja kierowania lotem zostaje sprowadzona po prostu do sterowania kamerą. Orientacja samego drona przestaje mieć dla operatora znaczenie — musi on myśleć tylko o tym, jakie ruchy powinna wykonywać kamera. Takie systemy kontroli są nadal w powijakach na rynku konsumenckich fotodronów, ale bez wątplenia będą się rozwijać bardzo szybko, w miarę wzrostu zapotrzebowania na prostsze interfejsy.

Szybkość gimbała

Oczywiste jest, że jakość ruchów kamery jest niezmiernie ważna podczas kręcenia filmów. Większość wykonywanych ruchów powinna być powolna, płynna i przemyślana, a szybkie ruchy można wykonywać tylko wtedy, kiedy są konieczne (na przykład w scenach akcji, kiedy chcemy z rozmysłem wzbudzić uczucie ekscytacji lub dyskomfortu). Ręczne sterowanie gimbałem nadal jest dość proste. Stosuje się w tym celu przełączniki zachowujące pozycję i kółka umożliwiające ruchy ze zmienną prędkością. Te mechanizmy nie zostały jeszcze dopracowane na tyle, by byli z nich zadowoleni poważni filmowcy, przyzwyczajeni do stosowania oddzielnych aparatów sterujących gimbalami, ale mimo to jest to ogromny krok we właściwym kierunku w porównaniu z pierwszymi modelami, które korzystały ze znacznie prostszych mechanizmów lub przycisków na ekranie. Kiedy używało się tych starszych interfejsów, właściwie nie można było wykonywać miłych dla oka ruchów kamery.

Większość operatorów sterujących i gimbałem, i dronem oraz używających dronów DJI ustala jak najmniejszą prędkość maksymalną gimbalu (rysunek 4.7). Nazywamy to maksymalnym tempem (*rate*). Powoduje to zmniejszenie szybkości ruchu gimbała na całym zakresie ruchu pokrętle, co daje operatorowi lepszą kontrolę nad gimbałem kosztem mniejszej prędkości obrotu kamery. Osobiście ustawiam tę wartość między 30 a 50 (na skali 0 – 100).

RYСУNEK 4.7. Aplikacja DJI Go pozwala operatorowi na ograniczenie maksymalnej prędkości ruchu gimbała

Układy dla dwóch operatorów umożliwiają też daleko idącą konfigurację sterowania gimbałem, pozwalając na ustawienie tempa poszczególnych osi ruchu według krzywych (co nie wymusza liniowej reakcji na sterowanie). Te ustawienia najczęściej są podpisane hasłem *EXPO*, które oznacza krzywą wykładniczą (*exponential curve*), i zazwyczaj służą do zwiększania lub zmniejszania czułości drążka w okolicy środka jego zakresu ruchu oraz do zmiany czułości na podstawie wybranej krzywej, w momencie kiedy drążek będzie bardziej wychylony. Temat regulowania *EXPO* wykracza poza zakres tej książki, ale w internecie można znaleźć dużo materiałów dotyczących *EXPO* i sposobów jego wykorzystania.

W inteligentnych trybach lotu i aplikacjach mobilnych, udostępnianych zarówno przez producentów, jak i przez firmy zewnętrzne, zaczynają pojawiać się funkcje automatycznego sterowania gimbalemi. Funkcjonalności projektowane z myślą o filmie lotniczym umożliwiają płynne i naturalne ruchy gimbala, które są dodatkowo łagodzone na początku i na końcu każdego przesunięcia. Te nowe aplikacje i tryby lotu pomogą nowym operatorom wykonywać ruchy kamery podobne do tych, jakie doświadczono parę operatorów osiągają po niezliczonych godzinach ćwiczeń.

Regulowanie i kalibrowanie gimbali

Gimbale to złożone systemy składające się z kontrolera gimbala, modułu nawigacji inercyjnej (*inertial measurement unit*, **IMU**), platformy kamery, elektronicznego modułu sterującego prędkością (*electronic speed controls*, **ESC**) i silników bezszczotkowych. Ich elementy składowe są podobne do części drona, tyle że zamiast stabilizować statek powietrzny w locie, stabilizują platformę kamery. Gimbałe działają dobrze tylko wtedy, gdy są wyregulowane odpowiednio do określonej konfiguracji sprzętu, obejmującej wagę stabilizowanego ładunku (na przykład kamery). Co więcej, równowaga ma kluczowe znaczenie — przesunięcie środka ciężkości zbyt daleko wzdłuż którejkolwiek osi może spowodować awarię, czego efektem może być spalenie się któregoś z silników.

Większość używanych obecnie gimbali zaprojektowano jako części dla zintegrowanych fotodronów lub wyprodukowano dla określonego modelu kamery (na przykład GoPro) bądź wąskiego asortymentu podobnych do siebie kamer. Takie gimbałe są zazwyczaj wstępnie regulowane w fabryce i powinny pracować dobrze nawet bez dodatkowej kalibracji czy regulacji. Niemniej jednak co jakiś czas gimbal może potrzebować kalibracji, zwłaszcza jeżeli został uderzony podczas upadku lub transportu. Gimbałe są sprzedawane z przyrządami do kalibracji, które czasem są bardzo proste w obsłudze, a czasem — nie nadają się do używania.

Przy nagrywaniu filmów lotniczych w terenie może się zdarzyć, że konieczne będzie zastosowanie jednego z dwóch rodzajów kalibracji gimbała:

- Kalibracja IMU gimbała (najczęściej nazywana po prostu *kalibracją gimbała*), w ramach której IMU gimbała mierzy przyspieszenie i ruch w każdym kierunku, a jeśli ustala, że „jest równo”, to poziomuje gimbała i eliminuje jego bezwładność. Wczesne gimbały wymagały specjalnych uchwytów do kalibracji IMU, ponieważ moduł IMU musiał znajdować się idealnie w poziomie, ale nowsze gimbały potrafią automatycznie kalibrować się w różnych warunkach. Najnowsze fotodrony DJI można automatycznie skalibrować jednym dotknięciem za pomocą aplikacji DJI GO.
- Regulacja osi *roll* gimbała, w ramach której operator ręcznie reguluje osi *roll* gimbała tak, aby horyzont był poziomy (rysunek 4.8).

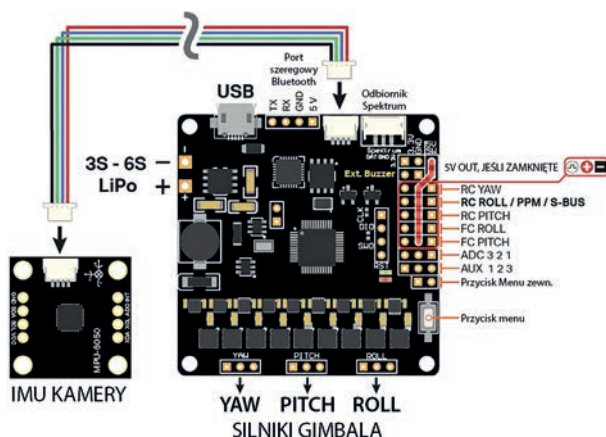

RYSUNEK 4.8. Ręczne ustawianie pozycji gimbała na osi *roll* przez aplikację DJI GO podczas lotu DJI Phantom

Większość gotowych do użycia gimbalów może być skalibrowana przez użytkownika, ale bardziej zaawansowana regulacja zazwyczaj wymaga wycieczki do producenta lub serwisu. Gimbałe domowej roboty można zbudować na bazie rozmaitych kontrolerów, jak na przykład SimpleBGC (rysunek 4.9). Strojeniu tych kontrolerów poświęcone są całe podręczniki i można spędzić godziny, starając się zapewnić idealne działanie takich autorskich zestawów.

RYСУNEK 4.9.

Kontroler i IMU gimbała BaseCam SimpleBGC

Gimbale i filtry

Jak wspominałem, wykorzystując razem z gimbalami takie dodatki jak filtry na obiektyw, musimy uważać, żeby nie naruszyć równowagi całego układu. Jest kilka sposobów na to, aby sprawdzić, czy filtr lub inne akcesorium będzie działać prawidłowo z danym gimbałem:

- Jeśli filtr pochodzi od tego samego producenta lub jest przeznaczony do stosowania ze zintegrowanym gimbałem, to prawdopodobnie wszystko będzie działać dobrze.
- Jeśli filtr został wyprodukowany przez firmę zewnętrzną, ale jest przeznaczony specjalnie do używania na kamerze osadzonej na gimbalu, to jest szansa, że będzie działać dobrze. Warto sprawdzić w sieci i przeczytać recenzje, żeby dowiedzieć się, czy inni z powodzeniem korzystali z danego modelu.

Ogólnie rzecz biorąc, gimbałe są budowane z pewnym zapasem w zakresie wagi ładunku i obsługują lekkie akcesoria, zwłaszcza jeśli znajdują się one blisko środka obrotu. Ze względu na przełożenie siły obracanie lekkiego akcesorium znajdującego się daleko od środka obrotu będzie wymagać znacznie więcej siły niż w przypadku akcesorium zbliżonego do środka obrotu.

Jeśli martwi nas wyważenie gimbału, możemy kompensować obciążenie, dodając odpowiedni balast po przeciwnej stronie. Wielu modelarzy robiło tak, dostosowując na przykład gimbały produkowane dla kamer GoPro HERO3 do pracy z kamerami HERO4. Zmiana polegała na przyklejeniu monety jednocentowej do boku silnika osi *pitch* w gimbalu — i wszystko wskazuje na to, że ten zabieg idealnie wyrównywał 14-gramową różnicę wagi. Uprzedzam jednak: tego typu modyfikacje zapewne naruszają warunki gwarancji, więc trzeba mieć świadomość, że wprowadza się je na własną odpowiedzialność.

Ustawienia kamery

Ustawienia kamery do kręcenia filmów różnią się od ustawień, jakie są używane do robienia zdjęć, ale wiele z podstawowych problemów jest takich samych. Warto zapoznać się z rozdziałem 3. przed przejściem do dalszej części tego rozdziału. Rozdział 3. zawiera szersze omówienie obecnej sytuacji na rynku zintegrowanych fotodronów i kamer stosowanych do robienia zdjęć z powietrza. Znaczna część ustawień i technik wykorzystywanych przy fotografowaniu ma też zastosowanie przy filmowaniu.

Ustawienia ogólne

Historycznie w kamerach i aparatach cyfrowych kręcenie filmów i wykonywanie zdjęć było traktowane oddzielnie, i właściwie wszystkie aparaty (obsługujące filmowanie) mają osobny tryby nagrywania wideo z dedykowanymi tylko temu trybowi ustawieniami. Film dodaje wymiar czasu do rejestrowania obrazu, a w związku z tym trzeba ocenić ustawienia kamery pod kątem skutecznego rejestrowania zarówno pojedynczej klatki, jak i szeregu klatek w danym czasie.

ROZMIAR FILMU I KLATKI NA SEKUNDĘ

W kamerach konsumenckich rozmiar filmu opisuje się zazwyczaj, używając do tego od dwóch do czterech wartości. Większość kamer podaje rozdzielczość w pikselach (poziomą i pionową lub tylko pionową) oraz liczbę klatek na sekundę (klatkaż, czyli z angielskiego *fps*). Klatkaż może mieć zakres od 24 fps do na przykład 240 fps, ale niektóre opcje mogą wymagać zmiany systemu kamery z NTSC na PAL lub odwrotnie. Zdawałoby się, że te dwie opcje powinny być już dawno odejść w zapomnienie, ale są nadal używane do oznaczania kompatybilności wideo z monitorami i sprzętem transmisyjnym w różnych regionach świata.

Dwie dodatkowe zmienne, z którymi czasem można się spotkać, to najczęściej metoda skanowania, wskazywana przez literę *p* lub *i* dodaną do wartości rozdzielczości pionowej lub klatkażu, lub rzadziej przepustowość (*bitrate*), opisująca ilość danych wideo transmitowanych w ciągu sekundy.

Oto niektóre z często spotykanych wartości dla każdej z tych zmiennych:

- **Rozdzielczość:** 4K/UHD (4096×2160 lub 3840×2160), FHD 1080p/i (1920×1080), HD 720p (1280×720), 480p (640×480);
- **Klatkaż:** 24p, 25p (PAL) 30p (NTSC), 48p, 50p/i (PAL), 60p/i (NTSC), 120p, 240p;
- **Skanowanie:** progresywne (*p*), z przeplotem (*i*);
- **Przepustowość:** liczba megabitów na sekundę (Mbps), której nie należy mylić z megabajtami na sekundę (MBps). Małe *b* oznacza bity, a duże *B* — bajty. W jednym bajcie jest osiem bitów (a w jednym nibble'u, czyli półbajcie, są cztery bity). Wbrew pozorom nie zmyślam.

Może być nam łatwiej, jeśli przyjrzymy się opcjom rozmiaru wideo dostępnym w popularnym fotodronie, jak pokazałem na rysunku 4.10.

RYSunEK 4.10. Opcje rozmiaru wideo w dronie DJI Phantom 3 Professional

Phantom 2 Pro, ustawiony tutaj na tryb NTSC, oferuje różne kombinacje filmowania: 4K przy 24/30 fps oraz 720p/1080p przy 24/30/48/60 fps. Kiedy fotodron jest w trybie PAL, zamiast klatkażu 30/60 fps mamy do dyspozycji 25/50 fps.

Wszystko to może być dość skomplikowane dla osób, które po raz pierwszy mają do czynienia z tymi aspektami filmowania, więc spróbuję doradzić, jakie rozmiary i klatkaże są najlepsze. Te ustawienia nie zależą od kamery, przy czym naturalnie możemy wybrać tylko taką rozdzielczość i klatkaż, jakie obsługuje nasza kamera. Są też pewne konkretne ustawienia, z których korzystam, filmując kamerami GoPro; można je znaleźć w dalszej części tego rozdziału, zatytułowanej „GoPro”.

- 4K/30 fps: to moja podstawowa rozdzielczość i klatkaż przy filmowaniu. To najwyższa obecnie rozdzielczość rejestrowania wideo, a film 30 fps przyjemnie ogląda się na komputerach i przez internet. Rejestrowanie wideo w rozdzielczości 4K daje nam na tyle dużo pikseli, że możemy eksportować klatki z filmu jako zdjęcia, a do tego daje duży zapas rozdzielczości w sytuacji, gdybyśmy chcieli dostosować film do 1080p.
- 4K/24 fps: kręcę filmy w 24 fps, kiedy chcę, żeby mój materiał pasował do innych materiałów nagranych w 24 fps; zdaniem wielu osób taki klatkaż daje bardziej „kinowy” efekt. Wartość 24 fps to liczba klatek na sekundę, jaką widzimy w kinie, ale nie sprawdza się, kiedy kamera porusza się zbyt szybko — nagranie może wtedy wyglądać na szarpane. W filmie lotniczym kamera prawie zawsze jest w ruchu, więc w miarę możliwości staram się unikać 24 fps. Poza tym większość komputerów, telefonów i tabletów ma częstotliwość odświeżania ekranu 60 Hz, a jak łatwo policzyć, 60 nie dzieli się bez reszty przez 24. To oznacza, że na większości urządzeń odtworzenie wideo w 24 fps spowoduje wyświetlenie artefaktów, nawet jeśli samo nagranie było bez skazy.
- 1080p/60 fps: lubię nagrywać w 60 fps, ponieważ daje to bardzo płynny obraz, zwłaszcza podczas odtwarzania na komputerze, czy też z YouTube w przeglądarce Chrome, która od końca 2014 roku obsługuje 60 fps. Wartość 60 fps to naturalny klatkaż odtwarzania wideo dla większości urządzeń. Jest przy tym bardzo wszechstronny: takie filmy można łatwo skonwertować na filmy o niższym fps, a poza tym można je odtwarzać z prędkością niższego klatkażu i otrzymać w ten sposób film w zwolnionym tempie.

EKSPOZYCJA

Naświetlanie filmu różni się całkowicie od naświetlania zdjęcia. W fotografowaniu celem jest zazwyczaj zarejestrowanie możliwie ostrego ujęcia (chyba że stosujemy rozmycie jako efekt artystyczny). Nagrywając wideo, chcemy wręcz uzyskać trochę

rozmycia, żeby podczas odtwarzania nie pojawił się efekt „staccato” w ruchu. Ogólna zasada mówi, żeby naświetlać wideo z wartością odpowiadającą połowie klatkażu, czyli kręcąc film w 30 fps, powinniśmy naświetlać każdą klatkę przez 1/60 sekundy. Nagrywając w 60 fps, powinniśmy celować w naświetlanie rzędu 1/125 sekundy. Niektórzy mówią, że to wartość *dwa razy* większa, ponieważ podwaja się liczbę fps; określa się to też jako kąt migawki 180° — z przyczyn historycznych związanych z tym, jak podczas naświetlania filmu działały migawki.

Naświetlanie z połową klatkażu daje każdej klatce nieco rozmycia, co przekłada się na ruch kinowy, który jest uważany za naturalny. Dłuższy czas naświetlania dodaje więcej rozmycia i może sprawić, że ruch na filmie będzie „rozmażany”. Krótszy czas naświetlania będzie „zamrażać” ruch w każdej klatce, przez co będzie on robił wrażenie szarpanego.

Większość filmowców kręci w dzień, używając filtrów o neutralnej gęstości (*neutral density, ND*), które blokują światło i umożliwiają ekspozycję z dłuższym czasem (rysunek 4.11). Kamera filmująca z ISO 100 i przysłoną f/2.8 może często wymagać filtra szarego, redukującego ilość światła docierającego do matrycy o 4 działki przysłony (filtr taki nazywany też jest ND16; 1 działka = 2x ilość światła, 4 działki = 2^4 , czyli 16x ilość światła), by zmniejszyć ilość światła na tyle, żeby osiągać czasy naświetlania rzędu 1/60 sekundy. Jeśli głównym celem naszej nauki obchodzenia się z fotodronem jest nagrywanie wideo, to warto zainwestować w komplet kompatybilnych z gimbalami filtrów ND, w zakresie między 1 a 4 działkami. Filtry polaryzacyjne również eliminują nieco światła i można korzystać z nich osobno lub w połączeniu z filtrem ND.

RYСУNEK 4.11.

Zestaw sześciu filtrów Polar Pro, w tym filtr ND, polaryzacyjny i filtry łączone

W tej chwili to przede wszystkim drony o dużym udźwigu noszą „naziemne” kamery wyposażone w regulowane przysłony. Większość małych i zintegrowanych fotodronów ma kamery ze stałą przysłoną f/2.8, uważane za dość czułe na światło. Kamera nagrywająca z f/2.8 przy ISO 100 może nagrywać film z czasem ekspozycji klatki 1/60 sekundy wyłącznie po zachodzie słońca — w przeciwnym razie film będzie prześwietlony. Przed zachodem słońca czas ekspozycji musi być dużo krótszy, żeby uzyskać prawidłowe naświetlanie. Dojście do 1/60 sekundy (lub do 1/125 sekundy, jeśli chcemy nagrywać w 60 fps) może być trudne, zwłaszcza podczas pracy w szybko zmieniających się warunkach świetlnych, ale można też używać ISO jako zmiennej

podczas ekspozycji. Zejście do 1/30 sekundy przy ISO 100 oznacza, że możemy nagrywać z ekspozycją 1/60 sekundy przy ISO 200, kosztem nieco większej ilości szumów na filmie.

Brak możliwości regulacji przysłony to tylko tymczasowy problem, który pewnie rozwiąże się już wkrótce, w miarę jak bardziej wyrafinowane kamery zaczną trafiać do małych i średnich zintegrowanych fotodronów. Nowa kamera Zenmuse X5 DJI o matrycy Mikro Cztery Trzecie ma na przykład zarówno wymienne obiektywy, jak i regulowaną przysłonę (rysunek 4.12), co oznacza, że filmowcy znów mogą nagrywać ze zmienną przysłoną i schodzić na przykład do 1/60 sekundy nawet w jasny dzień przy $f/11$ i ISO 100. W ekstremalnych przypadkach można nawet korzystać z mniejszej przysłony, ale większość filmowców woli nie schodzić za bardzo z tym parametrem, ponieważ kiedy przysłona jest zbyt mała, cały obraz traci ostrość przez dyfrakcję. Przy przysłonie $f/11$ i rozdzielczości matrycy rzędu 16 megapikseli zdjęcie zrobione aparatem Mikro Cztery Trzecie teoretycznie już wykracza poza granicę dyfrakcji.

RYСУNEK 4.12. Nowy gimbal DJI Zenmuse X5 i kamera Mikro Cztery Trzecie (prototyp z obiektywem 15 mm) wprowadza wymienną optykę i średniej wielkości matryce do zintegrowanych fotodronów

W praktyce dyfrakcję trzeba równoważyć z głębią ostrości i ewentualnym obniżeniem jakości obrazu powodowanym filtrami ND, więc najlepiej samemu sprawdzić, do jakiej przysłony można zejść, zanim obraz zacznie tracić na jakości. Można też znaleźć wiele materiałów o limitach dyfrakcji w sieci — jeśli ten temat nas interesuje, warto poszukać takich źródeł.

Uważa się, że blokowanie ekspozycji i nastawianie jej ręcznie daje filmy o bardziej kinowym charakterze; rzadko spotyka się zmiany ekspozycji w ciągu jednego ujęcia. Zintegrowane kamery czasem wspierają pełną ręczną kontrolę ekspozycji (robią tak na przykład drony DJI), ale kamery sportowe, takie jak GoPro HERO, zazwyczaj umożliwiają tylko kompensację ekspozycji, a nie pełną kontrolę manualną. Jeśli nagrywamy kamerą, która pracuje tylko w trybie automatycznej regulacji ekspozycji, to kamera ta powinna mieć dobry system automatycznego ustawiania ekspozycji i powinna być w stanie płynnie przechodzić z jednego ustawienia ekspozycji do drugiego. Model Phantom 2 Vision+ był pierwszym zintegrowanym fotodronem z bezszcawkowym gimbałem. Oznaczało to dużą wygodę, ale jego kamera nie była w stanie przechodzić płynnie między stopniami ekspozycji, a w efekcie jakakolwiek zmiana ekspozycji w trakcie kręcenia filmu sprawiała, że film stawał się bezużyteczny.

Co prawda dość dogłębnie omówiliśmy sobie ręczną kontrolę ekspozycji, filtry ND i kąt migawki 180°, ale muszę też przyznać, że większość modelarzy i właścicieli popularnych kamer kręci filmy, używając bardzo krótkich czasów naświetlania, zwłaszcza w ciągu dnia, a także z automatyczną regulacją ekspozycji. Właściwie wszystkie smartfony mają przysłony od $f/2.8$ do $f/2.4$, więc często spotyka się czas ekspozycji na poziomie 1/1000 sekundy (lub krótszym) w filmach kręconych w dzień. Mimo to nie słyszę, żeby ktoś narzekał na „stroboskopowy” charakter takich filmów. Możliwe, że gusta odbiorców zmieniają się w wyniku oglądania dużych ilości materiału filmowego z ostro podzielonymi klatkami.

Filmy nagrywane z nowoczesnego fotodrona z półki cenowej rzędu 800 dolarów (jak DJI Phantom 3 Standard) często wyglądają od razu tak dobrze, że będą wystarczające dla potrzeb większości osób, nawet jeśli są kręcone przy całkowicie automatycznych ustawieniach. Każdy z moich najpopularniejszych filmików był kręcony w dzień, bez filtrów ND, a nikt nie narzekał, że coś wygląda w nich „nie tak”, z wyjątkiem garstki osób, które zauważyły artefakty wynikające z konwersji 30 fps na 24 fps i będące efektem decyzji artystycznej montażysty.

BALANS BIELI

Większość fotografów, robiąc zdjęcia, nie zwraca szczególnej uwagi na balans bieli, zwłaszcza gdy zapisują je w formacie RAW, który pozwala na zmianę balansu bieli (*white balance*, **WB**) w obróbce bez żadnej szkody dla jakości zdjęcia. Jednak w filmowaniu balans bieli ma duże znaczenie. Tylko systemy filmowe z najwyższej półki zapisują film w formacie RAW, dlatego dla reszty z nas tak ważne jest ustawienie dobrego balansu bieli już podczas filmowania. Co prawda teoretycznie można go zmienić w trakcie obróbki, ale korygowanie kolorów jest trudne, jeśli balans bieli zmienia się w całym nagraniu.

Większość kompaktowych kamer stosowanych na fotodronach nie ma wyrafinowanych algorytmów kontrolujących balans bieli, który może przyjmować inne wartości

podczas zmieniania kadru nawet w ramach jednego ujęcia. Korygowanie takich ruchomych wartości jest trudne i właściwie zawsze lepiej jest nagrywać z ustawionym balansem bieli (czyli zazwyczaj z jakimkolwiek ustawieniem innym niż „automatyczne”).

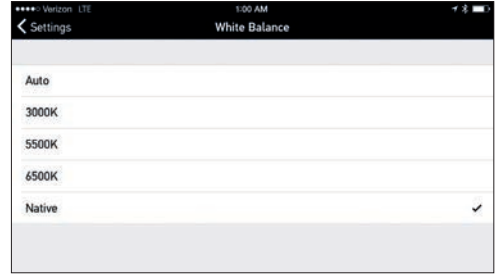
Zazwyczaj ustawiam kamerę na „neutralny” balans bieli, jeśli takie ustawienie jest dostępne, tak jak w przypadku kamer GoPro (rysunek 4.13). Domyślne ustawienie WB umożliwia rejestrowanie i zapisywanie największej ilości informacji oraz daje filmowcom największe możliwości korygowania kolorów podczas obróbki. Jeśli takie ustawienie nie jest dostępne, to wystarczy, jeśli wybierzemy jakąś opcję zbliżoną do warunków, w których filmujemy. Większość kamer oferuje opcje takie jak „słonecznie”, „pochmurno”, „światłówka” i własne ustawienie balansu bieli, które polega na przykład na skierowaniu kamery na coś, co powinno być białe, jak chociażby biała lub szara kartka, lub na podaniu określonej temperatury kolorów w stopniach Kelvina.

Prawidłowo ustawiony balans bieli jest najistotniejszy wtedy, kiedy kręcony przez nas film ma być wykorzystany od razu, na przykład w transmisji na żywo (transmisje omówimy w dalszej części rozdziału), lub kiedy ma zostać przekazany dalej w krótkim czasie. W takich przypadkach najlepiej wybierać balans bieli, który wygląda dobrze w podglądzie z kamery.

FILM W ZWOLNIONYM TEMPIE

Może się wydawać, że nagrywanie w zwolnionym tempie jest domeną specjalnych kamer o wysokiej prędkości, ale jego obsługa jest wbudowana w wiele nowoczesnych kamer — nawet tych dołączanych do relatywnie niedrogich fotodronów. „Zwolnione tempo” oznacza po prostu, że nagranie można odtwarzać wolniej niż w czasie rzeczywistym. Ponieważ większość materiału filmowego odtwarza się między 24 a 30 fps, rejestrowanie filmu z wyższym klatkażem powoduje, że można go odtwarzać w zwolnionym tempie bez żadnej utraty jakości. Dla przykładu: film nakręcony w 60 fps i odtwarzany w 30 fps jest w efekcie odtwarzany w tempie dwa razy wolniejszym od rzeczywistego czasu nagrania, czyli w praktyce daje nam film w zwolnionym tempie.

Urządzenia takie jak iPhone 6 i kamery sportowe, na przykład GoPro HERO4 Black, mogą nagrywać filmy z prędkością do 240 fps, a nowy aparat kompaktowy Sony RX100 IV może nagrywać filmy z niewiarygodną prędkością 960 fps. Posiadanie przez te relatywnie niedrogie kamery takich parametrów wiąże się na ogół z kompromisem między klatkażem a jakością obrazu. Kamery projektowane z myślą

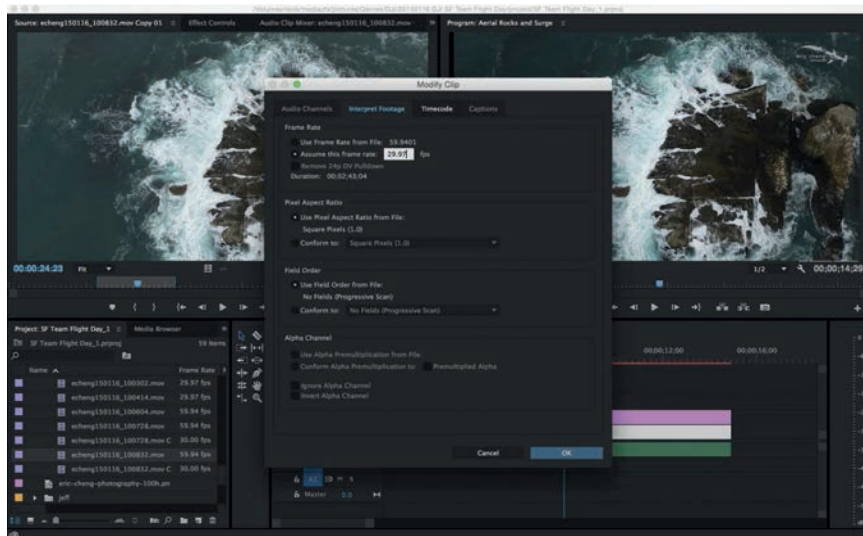
RYСУNEK 4.13. Opcje balansu bieli w kamerze GoPro HERO4 Black

o nagrywaniu z dużą prędkością są drogie i ciężkie, ponieważ mają odpowiednie matryce i układy optyczne konieczne do rejestrowania obrazów z dużą prędkością i wysoką jakością.

Choć zwolnione tempo jest wyraźnie widoczne przy klatkażu 60 fps i wyższym, to nawet nagrywanie w 30 fps i odtwarzanie materiału w 24 fps (wolniej o 20 procent) może pomóc ukazać charakter ruchu jako bardziej zrelaksowany lub majestatyczny.

Nagrywanie w 60 fps i więcej nie jest już problematyczne, ale odtwarzanie filmów w zwolnionym tempie może być trudniejsze dla osób, które nie są zaznajomione z oprogramowaniem do obróbki filmów. Większość programów do obróbki, nawet tych darmowych i podstawowych, jak iMovie i Windows Movie Maker (albo GoPro Studio dla użytkowników GoPro), daje nam pewne możliwości kontrolowania odtwarzania w zwolnionym tempie. Za pomocą aplikacji dla iOS i Androida można łatwo konwertować nagrania z wysokim klatkażem na zwolnione, ale aplikacje te nie są (jeszcze) pisane z myślą o obsłudze filmów, które były kręcone na innym urządzeniu. Jeżeli potrzebujemy bardziej zaawansowanej kontroli nad wideo w zwolnionym tempie, to warto, abyśmy subskrybowali usługę Adobe Creative Cloud i nauczyli się obsługiwać Adobe Premiere Pro CC — ten program ma rozbudowane narzędzia wystarczające do profesjonalnego tworzenia filmów (rysunek 4.14).

Jeżeli chodzi o ruch kamery podczas filmowania akcji, to najczęściej lepsze efekty nagrywania dynamicznej akcji osiąga się wtedy, kiedy leci się dronem szybko. W dzisiejszych czasach nie możemy liczyć na to, że widzowie będą skupiać uwagę na

RYСУNEK 4.14. W Adobe Premiere Pro CC ustawienie interpretacji klipu jako 29.97 fps zamiast 59.94 fps daje w efekcie odtwarzanie w tempie dwa razy wolniejszym od rzeczywistego czasu nagrywania

filmie przez dłuższy czas, więc jeśli nasz klip nie zamyka się w 10 – 15 sekundach, to przed jego końcem stracimy większość widowni.

Osoby zainteresowane nagrywaniem filmów lotniczych w zwolnionym tempie powinny stosować taki klatkaż, jaki da im wymagane zwolnienie, a także zapoznać się z odpowiednimi możliwościami regulacji materiału podczas obróbki w wybranym programie. Film, kiedy zostanie zwolniony podczas obróbki i wyeksportowany do standardowego klatkażu, będzie odtwarzany wszędzie w zwolnionym tempie, również gdy zostanie udostępniony w serwisach YouTube czy Vimeo.

Oto dwa linki do przykładowych nagrań w zwolnionym tempie:

- Skąły i przyływ z powietrza, odtwarzane z 50 procent prędkości rejestracji (nagranie z drona DJI Inspire 1 w 60 fps odtwarzane w 30 fps): <http://ech.cc/droneslomo>.
- Iskrzący ocean (z łądu), nakręcony kosztującą 5495 dolarów kamerą Edgertronic wysokiej prędkości w 700 fps i odtwarzany w 30 fps (23 razy wolniej): <http://ech.cc/oceansparkles>.

PRĘDKOŚĆ PAMIĘCI

Nagrywanie wideo, zwłaszcza w rozdzielczości 4K, wymaga znacznych ilości danych; niektóre małe kamery używane w konsumenckich fotodronach rejestrują wideo z przepustowością do 60 Mbps, czyli 7,5 MBps. W takim tempie ośmiogigabajtowa karta pamięci zapełnia się w 18 minut, a do tego, naturalnie, karta pamięci musi być w stanie utrzymać przez cały czas prędkość zapisu na poziomie co najmniej 7,5 MBps. Niektóre kamery wykrywają zbyt wolne karty i wyświetlają stosowne ostrzeżenia. Jednak w większości kamer sprawdzają się po prostu karty SD czy microSD opisane jako „UHS-1” lub „Class 10” — oba te oznaczenia wskazują, że karta potrafi utrzymać prędkość zapisu na poziomie 10 MBps.

Jeśli chcemy korzystać z kamer z wyższej półki, które zapisują wideo z przepustowością większą niż 60 MBps, będziemy potrzebować znacznie szybszych nośników.

PROFESJONALNE TRYBY NAGRYWANIA

Niektóre kamery konsumenckie i półprofesjonalne mają ustawienia nagrywania, których zadaniem jest zachowanie jak największej ilości informacji podczas nagrywania wideo, żeby montażyści mieli swobodę dostosowania materiału podczas obróbki. Takie formaty zapisu najczęściej pomijają filtry, które są nakładane na wideo, żeby efekt końcowy wyglądał dobrze dla oka, i w rezultacie dają materiał, który ma nienasycone kolory, jest nieostry i wygląda „płasko”. Dobry montażysta może następnie ukształtować taki materiał w pożądany produkt końcowy.

Zarówno kamery GoPro, jak i DJI mają wbudowane profesjonalne tryby nagrywania; więcej na ten temat czytelnik znajdzie w dalszej części tego rozdziału.

Kamery zintegrowane

W rozdziale 3. znalazło się dość dużo informacji o zaletach i wadach używania zintegrowanych fotodronów do rejestrowania obrazów z powietrza. W przypadku wideo jedną z najoczywistszych zalet jest to, że piloci mogą w dowolnym momencie zaczynać i kończyć nagrywanie, rejestrując w ten sposób tylko tę część lotu, która w zamyśle miała zostać uwieczniona. Możliwość ręcznego ustawiania ekspozycji i zdalnego sterowania zaawansowanymi ustawieniami kamery to inne ważne zalety, wraz ze zintegrowanym FPV.

Z kolei obiektywy stosowane obecnie w fotodronach takich jak DJI Phantom 3 i Inspire 1 są węższe niż obiektywy najczęściej spotykane na kamerach sportowych, na przykład GoPro. Większość kamer sportowych ma bardzo szerokie obiektywy typu „rybie oko” (rysunek 4.15), ponieważ kamery te są projektowane po to, aby umożliwić nagrywanie akcji dziejącej się blisko kamery (i często są mocowane bezpośrednio na operatorze, żeby pokazać scenę z jego perspektywy).

RYSUNEK 4.15. Kamera GoPro robi tutaj to, do czego została stworzona: nagrywa akcję z bliskiej odległości. Horyzont jest zakrzywiony przez dystorsję będącą efektem szerokokątnego obiektywu typu „rybie oko”

Optyka „rybiego oka” daje duże pole widzenia przy małych rozmiarach układu optycznego, a połączenie szerokokątnej optyki i małej matrycy skutkuje dużą głębią ostrości, przez co niemal wszystko w kadrze jest ostre. Dla odmiany kamera w modelu DJI Phantom 3 ma pole widzenia o kącie około 94° , podobne do pola widzenia w prostoliniowych obiektywach 20 mm w kamerach pełnoklatkowych (podczas gdy GoPro HERO4 ma obiektyw o kącie 170°). Obiektywy prostoliniowe pozwalają robić zdjęcia, na których linie proste nie ulegają dystorsji beczkowej, dzięki czemu wyglądają naturalniej. Większość osób zajmujących się na poważnie nagrywaniem wideo z GoPro usuwa dystorsję podczas obróbki lub nagrywa materiał w trybach stosujących węższy kąt widzenia kosztem rozdzielczości.

Ta różnica wynikająca z zastosowanego typu obiektywu zapewne zniknie z czasem — niektóre nowsze kamery sportowe mają już węższe obiektywy o mniejszej

dystorsji beczkowej, a w przyszłości prawdopodobnie będzie znacznie więcej takich modeli do wyboru. Niemniej w czasie, kiedy powstaje ta książka, jedną z zalet kamer zintegrowanych jest to, że ich obiektywy dają od razu naturalnie wyglądający obraz.

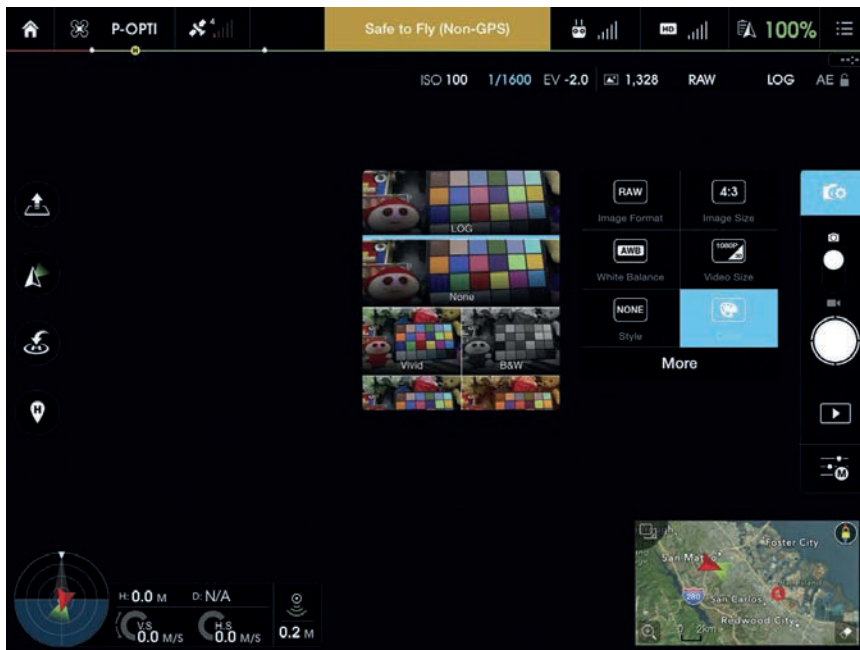
ZDALNE STEROWANIE

Nieco wcześniej w tym rozdziale wspominałem, że możliwość zdalnego regulowania ustawień kamery jest ważną funkcją w zintegrowanych fotodronach. Pilotując model DJI Phantom 3, można w ciągu jednego lotu zrobić sporo zdjęć oraz nagrać kilka filmów w różnych rozdzielczościach, z różnym klatkażem i czasem ekspozycji, i to wszystko bez potrzeby lądowania dronem, aby zmienić ustawienia, i bez trudności z ich zmienianiem. Wrażenia z użytkowania dobrze zaprojektowanego fotodrona powinny być takie jak z kręcenia filmu kamerą trzymaną w ręce, a przywiązywanie przez producenta wagi do szczegółów jest w tym kontekście niezmiernie istotne.

Tryb LOG w modelach DJI

Fotodrony DJI Inspire 1 i Phantom 3¹ mają tryb rejestrowania obrazu nazwany *LOG*; można go włączyć w ustawieniach kolorów kamery przez aplikację DJI GO (rysunek 4.16). Nagrywanie w trybie *LOG* daje typowe efekty trybu logarytmicznego: mniejsze nasycenie kolorów, mniej ostrości i „płaski” wygląd, spowodowane taką krzywą gamma, która umożliwia zapisywanie jak największej ilości danych w pliku.

¹ A także Phantom 4 — *przyp. tłum.*

RYSunEK 4.16. Wybieranie trybu LOG w aplikacji DJI GO

Wprawny montażysta może później skorygować kolory i poprawić ostrość takiego materiału, żeby wyglądał bardzo dobrze. Możemy też skorzystać z narzędzia do transkodowania w DJI Inspire 1 i Phantom 3 i podkręcić nagranie, zapisując plik pośredni w wysokoprzepustowym formacie Apple ProRes 422LT. Musimy jednak pamiętać, że w ten sposób otrzymamy gigantyczne pliki, o przepustowości rzędu 60 MBps dla nagrania 4K, czyli około 3.6 GB na minutę. Narzędzie do transkodowania można pobrać ze strony www.dji.com.

Opinie użytkowników wskazują, że nauczenie się korygowania kolorów w edytorze wideo (na przykład w Adobe Premiere Pro) daje podobne wyniki, a przy tym jest nieco wygodniejsze niż korzystanie z narzędzia DJI, żeby stworzyć przejściowy plik roboczy.

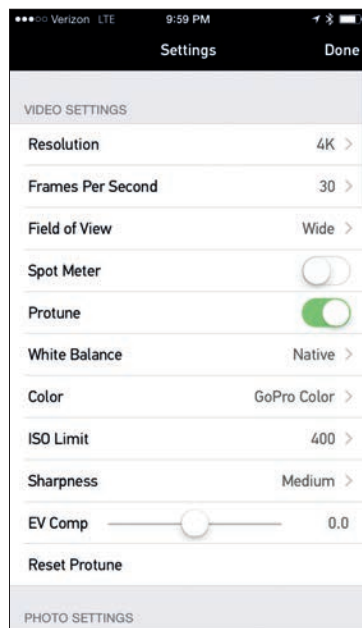
GoPro

Do nagrywania pięknych materiałów wideo z powietrza używane są zarówno kamery zintegrowane, jak i zewnętrzne; i jedno, i drugie mają swoje wady i zalety. W przypadku popularnych modeli GoPro, tak jak w przypadku każdej innej kamery, warto pamiętać, że nasze ustawienia powinny odpowiadać temu, jaki cel chcemy osiągnąć — lub co chcemy opowiedzieć — za pomocą danego materiału.

PROTUNE

Funkcja *Protune* w GoPro to profesjonalne ustawienia, które pozwalają na nagrywanie z większą przepustowością (do 65 Mbps dla wideo 4K) oraz regulowanie balansu bieli, kolorów, ISO, ostrości i kompensacji ekspozycji (rysunek 4.17).

Zawsze nagrywam wideo z funkcją *Protune*, z wyjątkiem sytuacji, kiedy zaraz po nagraniu muszę przekazać komuś mały plik z materiałem. Nowoczesne komputery są na tyle szybkie, a dyski twarde na tyle tanie, że właściwie nie ma powodu oszczędzać na jakości nagrania.

RYСУNEK 4.17. Ustawienia Protune dla wideo w kamerze GoPro HERO4 Black

ROZMIAR WIDEO I POLE WIDZENIA

Kamery GoPro HERO mają dużą liczbę opcji związanych z rozmiarami obrazu; ustawienia te można łączyć w różne kombinacje. Nieco wcześniej, w części „Rozmiar filmu i klatki na sekundę”, pisałem o moich ulubionych ustawieniach do nagrywania filmów lotniczych. Kamery GoPro mają jeszcze jedną opcję, którą trzeba wziąć pod uwagę — pole widzenia, które można ustawić jako szerokie, średnie lub wąskie. Różne kombinacje rozdzielczości i pola widzenia dają różne stopnie jakości obrazu i rzeczywistego pola widzenia. Moje ulubione ustawienia podczas nagrywania z powietrza za pomocą GoPro HERO3+ Black lub HERO4 Black przedstawiają się następująco:

- **4K (2.7K w HERO3+ Black), 30 fps, szerokie pole widzenia (*Wide FOV*), włączone *Protune*, naturalny balans bieli (*Native White Balance*), *GoPro Color*, *ISO Limit 400*, niska ostrość, kompensacja ekspozycji (*EV Comp*) według potrzeb:** to moje domyślne ustawienia, ponieważ oferują najwyższą dostępną rozdzielczość przy najwyższej dostępnej jakości nagrania, z wyjątkiem tego, że jako ustawienie koloru wybieram *GoPro Color* zamiast koloru naturalnego (*Flat*). *GoPro Color* daje efekty bliskie temu, co chcę osiągnąć w materiale docelowym, więc pozwalam kamerze na lekkie podbicie kolorów, dzięki czemu nie muszę zajmować się tym podczas obróbki.
- **2.7K, 30 fps, średnie pole widzenia (*Medium FOV*), włączone *Protune*, naturalny balans bieli (*Native White Balance*), *GoPro Color*, *ISO Limit 400*, niska ostrość, kompensacja ekspozycji (*EV Comp*) według potrzeb (tylko w HERO4 Black):** ustawienie 2.7K Medium w HERO4 Black to przycięte do proporcji 1:1 nagranie z centrum matrycy, które wygląda bardzo dobrze. Można się tutaj zastanowić, dlaczego należy ustawić rozdzielczość na 2.7K zamiast na 4K, jeśli przycięte wideo korzysta z niższej wartości próbkowania (co w efekcie byłoby podobne do przycięcia obrazu z formatu 4K podczas obróbki). Odpowiedzią jest to, że w takim przypadku dostępny przepływ danych jest w całości wykorzystywany na kadr 2.7K, co oznacza, że film nagrywany w układzie 2.7K Medium jest lepszej jakości niż film przycięty do tego rozmiaru z nagrania 4K Wide.
- **1080p, 60 fps, średnie pole widzenia (*Medium FOV*), włączone *Protune*, naturalny balans bieli (*Native White Balance*), *GoPro Color*, *ISO Limit 400*, niska ostrość, kompensacja ekspozycji (*EV Comp*) według potrzeb.**

Zająłem się tu kamerami GoPro HERO3+ Black i HERO4 Black, ale również w innych kamerach można kierować się analogicznymi wytycznymi przy decydowaniu, jaki wybrać rozmiar filmu, pole widzenia i inne parametry. Osobom korzystającym z HERO4 Black gorąco polecam artykuł Cinema5D pod tytułem *How to get best*

quality from GoPro HERO4 Black („Jak uzyskać najlepszą jakość z GoPro HERO4 Black”), dostępny pod adresem www.ech.cc/gopro4best.

CZY ZIEMIA NIE JEST PŁASKA?

Dystorsję beczkową pojawiającą się w obiektywach typu „rybie oko”, o której wspominałem wcześniej, można łatwo zaobserwować na zdjęciu Uniwersytetu Stanforda; zdjęcie zostało zrobione kamerą GoPro HERO3+ Black z drona DJI Phantom 2 z gimbalem Zenmuse (rysunek 4.18).

Tego rodzaju dystorsja jest bardziej widoczna w miejscach oddalonych od środka kadru. Przy dolnej i górnej granicy kadru linie poziome agresywnie wyginają się na zewnątrz, a w pobliżu bocznych granic kadru dystorsja dotyka linii pionowych. Niektóre osoby mogą nawet preferować ten efekt na zdjęciach (a w każdym razie nie będzie on im zbyt przeszkadzał), z kolei inne osoby, oglądając filmy sportowe, na których przedmiot filmu znajduje się blisko obiektywu i robi niezwykle rzeczy, nawet nie zauważają tego efektu. Jednak w filmie lotniczym dystorsja rzuca się w oczy, zwłaszcza gdy kamera jest kierowana w górę lub w dół.

GoPro oferuje funkcję usuwania efektów „rybiego oka” w swoim programie komputerowym GoPro Studio. To najwygodniejszy sposób korygowania dystorsji pojawiającej się w każdym nagraniu zrobionym dowolnym modelem GoPro. Niemniej proces usuwania dystorsji transkoduje wideo, co może trwać długo na niezbyt szybkich komputerach. Ponadto w tym procesie powstają duże pliki pośrednie (rysunek 4.19).

RYСУNEK 4.18. Dystorsja beczkowa w obiektywie kamery GoPro

RYSUNEK 4.19. Zrobione z lotu zdjęcie tajemniczej barki Google w Alameda w Kalifornii, z efektem dystorsji beczkowej i po usunięciu tego efektu

Użytkownicy programu Adobe Premiere Pro CC mogą skorzystać z wbudowanych ustawień usuwania dystorsji dla GoPro HERO2, HERO3 Black i HERO3+ Black.

BEZPRZEWODOWY SYGNAŁ GOPRO A DRONY

Korzystając z kamery GoPro na dronie, warto zwrócić uwagę na wbudowaną łączność bezprzewodową kamery. Jeśli nasz dron korzysta z sygnału na nieregulowanym paśmie 2,4 GHz (a najprawdopodobniej tak jest), należy przed lotem wyłączyć łączność bezprzewodową.

Techniki nagrywania filmu lotniczego

Film lotniczy jest ekscytującą formą, ponieważ pozwala pozbyć się wielu ograniczeń, z jakimi borykamy się na ziemi. Kamery mogą teraz znajdować się wyżej niż najwyższy nawet kran kamerowy, do tego mogą poruszać się w szczelinach i między przedmiotami, a przez cały ten czas nagrywać całkowicie płynny, stabilizowany dzięki gimbalowi materiał filmowy.

Do filmu lotniczego stosują się praktycznie wszystkie techniki fotograficzne i porady z rozdziału 3., więc zachęcam czytelnika do zapoznania się najpierw z tamtą częścią książki. Poniższe wskazówki odnoszą się tylko do filmu lotniczego przede wszystkim dlatego, że wiążą się z wykorzystaniem ruchu w czasie.

Odchylenie w górę i w dół

Odchylenie w górę i w dół (rysunek 4.20) to jeden z najprostszych manewrów, jaki można wykonać fotodronem, ale zarazem dość trudno wykonać go w powietrzu w sposób, który wygląda naturalnie. Za pomocą drążka sterującego nachyleniem gimbała (na osi *pitch*) kierujemy kamerę w górę lub w dół. Pamiętajmy przy tym, że w filmowaniu chodzi przede wszystkim o pokazanie jakiejś opowieści. Co możemy osiągnąć, poruszając kamerą? Możemy na przykład podążać za obiektem przemieszczającym się blisko kamery, podnieść kamerę, żeby uzyskać ujęcie wprowadzające, a po nim pochylić kamerę, żeby skupić się na jakimś konkretnym miejscu.

Jednym z problemów technicznych utrudniających ten manewr jest to, że sterowanie gimbałem nie jest łatwe dla jednego operatora i nie zawsze mamy możliwość, aby delikatnie rozpocząć ruch kamery i go zakończyć. W niektórych fotodronach do przesuwania gimbała służy tylko wirtualny przycisk na ekranie dotykowym, a ruchy wykonywane w ten sposób mogą robić wrażenie bardzo sztucznych. Zespół dwóch operatorów ma największe możliwości uzyskania naturalnych, płynnych ruchów kamery (jeżeli dysponuje oddzielną aparaturą do sterowania gimbałem), ale potrzebne do tego zestawy są droższe i trudniejsze w obsłudze.

RYСУNEK 4.20. Przesunięcie kamery w górę nad opuszczonym magazynem umożliwia pokazanie jego otoczenia w centrum San Francisco

OBEJRZYJ FILM

LOTNICZE NARZĘDZIA FILMOWCA

Pobierz plik *Chapter04_Toolkit.mov*, żeby obejrzeć film demonstrujący przykład „jazdy” kamery (na filmie w przedziale 1:25 – 1:41), a także inne manewry lotnicze stosowane przy nagrywaniu wideo. Informacje na temat dostępu do filmów towarzyszących książce i tego, jak je pobrać, znajdują się we „Wprowadzeniu”.

Jazda

Podczas *jazdy* dron podąża za jakimś obiektem, przemieszczając się z taką samą prędkością jak obiekt. Jeśli obiekt porusza się w linii prostej, a na drodze drona nie ma żadnych przeszkód (na przykład drzew), to ujęcie można uzyskać dość łatwo. Niemniej ujęcia z „jazdy” mogą być też trudne, zwłaszcza w miejscach, gdzie znajduje się wiele przeszkód, lub kiedy ujęcie zawiera też inne elementy, jak zmiany kąta kamery i odległości od celu.

Wprawni operatorzy potrafią wykonać takie ujęcie bez trudu; są nawet w stanie podążać za obiektami, których ruch nie jest planowany — choć to wymaga już dużo ćwiczeń. Operator potrafiący opisać dronem ósemkę (patrz rozdział 2.) powinien być w stanie podążać praktycznie za dowolnym obiektem.

Dronie

W kwietniu 2014 roku na wzgórzu Bernal Hill w San Francisco założyciel firmy Photojojo, Amit Gupta, pokazał współzałożycielowi Vimeo, Zachowi Kleinowi, i dziennikarzowi „New York Timesa” Nickowi Biltonowi (i ich trzem psom), jak zrobić sobie selfie z drona. Bilton opisał to na blogu *Bits* będącym częścią „New York Timesa”, a reszta jest historią. Nie było to pierwsze na świecie selfie z drona, ale nagrany wtedy filmik stał się wiralem i powstało słowo *dronie*, czyli skrót od „drone selfie”. Film ten można zobaczyć pod adresem www.ech.cc/dronieorigin.

Żeby zrobić dronie, ustawiamy drona w powietrzu przed sobą i obracamy go tak, żeby kamera była zwrócona na nas. Za dronem i nad nim musi być dostatecznie dużo miejsca, żebyśmy mogli szybko lecieć nim do tyłu i w górę. Kiedy dron będzie się wznosił, czasem warto też lekko pochylić gimbal w dół.

Kran w górę i w dół

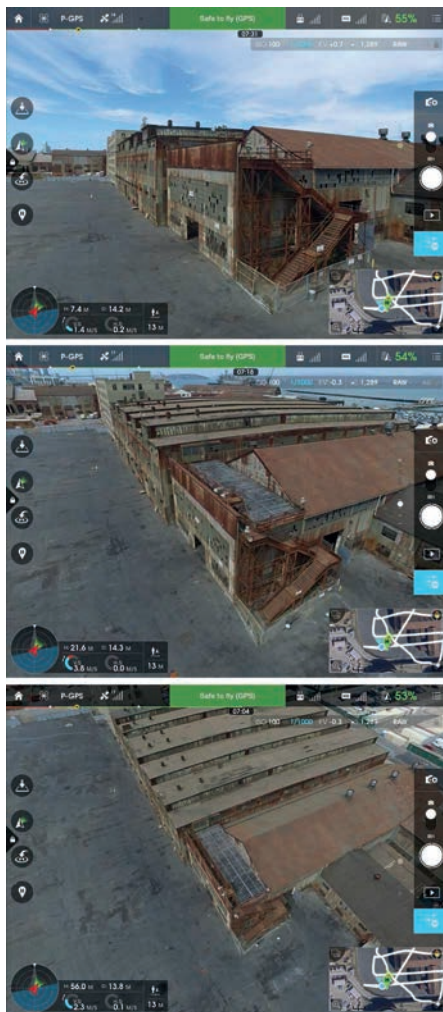
Ten manewr (rysunek 4.21) polega na wznoszeniu się kamery prosto w górę i pionowym jej opadaniu. Techniki tej można używać przy przechodzeniu od ujęcia z obiektu znajdującego się na ziemi do ujęcia, które pokazuje całe otoczenie. Można też zacząć od szerokiego ujęcia wprowadzającego zrobionego z góry i skończyć przy ziemi, tuż przed obiektem. Poruszanie się kranu w górę i w dół można też połączyć z innymi technikami, na przykład z odchyłaniem w górę i w dół. Dobrym połączeniem tych technik jest kran w górę połączony z pochyleniem w dół. Obiekt zostaje wtedy cały czas w kadrze, ale kamera przesuwa się w górę i kończy na ujęciu skierowanym prosto w dół.

Orbita

Orbita, nazywana też *łukiem* lub *punktem zainteresowania* (POI), to manewr, podczas którego operator leci dronem po okręgu wokół obiektu, przy czym dron cały czas zwrócony jest do wewnątrz koła. Orbita jest jednym z ćwiczeń opisanych w rozdziale 2. i jest uznawana za zaawansowaną technikę pilotażu. Orbitę wykorzystuje się bardzo często w profesjonalnych filmach, ponieważ dzięki nim obiekt, który znajduje się w monumentalnym otoczeniu, można pokazać w sposób dynamiczny i niezmiernie interesujący.

Drony sprawdzają się przy realizowaniu orbit, ponieważ są bardzo wszechstronne. Dron może zbliżyć się do obiektu na początku orbity i oddalić się podczas zataczania kręgu, pokazując dzięki temu obiekt, jego otoczenie i ich wzajemną relację.

To tylko niektóre z technik filmu lotniczego, z których lubię korzystać. Jednak najważniejszy wniosek, jaki można z nich wyciągnąć, jest taki, że fotodrony to nic

RYСУNEK 4.21. Połączenie kranu w górę i pochylenia w dół sprawia, że obiekt pozostaje w kadrze, podczas gdy dron wznosi się w powietrze

innego, jak kamery mogące poruszać się swobodnie we wszystkich kierunkach. Z czasem można nauczyć się manewrować dronem i jego kamerą bez zastanawiania się nad tym, jak to robić. I tak jak w każdej dziedzinie sztuki wymagającej opanowania zarówno techniki, jak i technologii, kreatywność zaczyna się na dobre w momencie, gdy o technologii przestajemy myśleć w sposób świadomy.

OBEJRZYJ FILM DRONIE

Dronie zrobione w San Francisco dronem DJI Phantom 2 Vision+ można zobaczyć na stronie www.ech.cc/sfdronie.

OBEJRZYJ FILM DEMONSTRACJA ŁUKU/ORBITY

Pobierz plik *Chapter04_Orbit.mov*, żeby obejrzeć film demonstrujący przykład lotu wokół punktu zainteresowania, a także inne manewry lotnicze stosowane przy nagrywaniu wideo. Informacje na temat dostępu do filmów towarzyszących książce i tego, jak je pobrać, znajdują się we „Wprowadzeniu”.

Dla zaawansowanych: transmitowanie materiału lotniczego na żywo

Transmisje na żywo z dronów stały się możliwe dopiero niedawno, a media marzą o tym, żeby można było wysłać drona w miejsce, gdzie dzieje się coś ważnego, i od ręki mieć z niego materiał wideo. Sytuacja ustawodawcza w USA nieco to utrudnia (więcej na ten temat w rozdziale 6.), ale obecnie nic nie stoi na przeszkodzie, aby modelarz wysłał drona w powietrze i przesyłał z niego wideo na bieżąco.

Przez wyjście Video Out/HDMI

Strumieniowanie wideo nie jest niczym nowym, ale z jakiejś przyczyny przesyłanie wideo na żywo z drona nadal jest ciekawostką. Serwisy takie jak Ustream, Google Hangouts On Air czy YouTube Live umożliwiają każdemu publikowanie strumienia wideo w sieci w czasie rzeczywistym (albo prawie rzeczywistym). Strumieniowanie wideo na żywo z drona sprowadza się właściwie do przekazania sygnału wideo do jednego z tych serwisów.

Pierwszy raz spróbowałem przesyłać na żywo wideo z drona w maju 2014 roku i okazało się to niełatwe. Użyłem do tego drona DJI Phantom 2 Vision+, wyprawiając sygnał wideo z mojego iPhone'a przez przejściówkę i przekazując go do Google Hangouts On Air przez specjalny adapter USB HDMI sprowadzony z Tajwanu. Ostatecznie udało mi się przeprowadzić transmisję na żywo z drona za pomocą sprzętu wartego w sumie około 2000 dolarów.

Niedługo później zacząłem testować nadawanie z powietrza na żywo za pomocą produkowanego przez DJI urządzenia Lightbridge, które oferuje lokalne wyjście HDMI z dobrej jakości obrazem. Dzięki Lightbridge uzyskałem wszechstronny sygnał wideo, taki, jak ze zwykłej kamery, z tym że moja kamera mogła odlecieć nawet półtora kilometra dalej, cały czas przesyłając przy tym wideo w rozdzielczości HD

RYСУNEK 4.22. Jednostka naziemna Lightbridge w kontenerze prasowym na festiwalu Burning Man odbierała wideo HD za każdym razem, kiedy mój Phantom 2 był w powietrzu. To zdjęcie naszego pierwszego udanego testu; jestem na nim ja, George Krieger i Gerard Mattimoe, z sygnałem HDMI z drona docierającym do monitora podglądowego

720p. Tamtego lata zabrałem ten zestaw na festiwal Burning Man, żeby transmitować wideo z powietrza na kanał Ustream festiwalu (rysunek 4.22).

W listopadzie 2014 roku DJI wprowadziło na rynek model Inspire 1 ze zintegrowanym systemem Lightbridge. Aparatura do tego drona miała wyjście HDMI, co oznaczało, że każdy właściciel Inspire 1 mógł wyprowadzić sygnał HDMI do systemu strumieniowania wideo na żywo.

W styczniu 2015 roku poleciałem na Islandię, aby nakręcić materiał do programu *Good Morning America* dla stacji ABC, i wysłałem dwa drony DJI Inspire 1 nad erupcję wulkanu Holuhraun, nadając na żywo dla sześciu milionów widzów (rysunek 4.23). Z tego, co wiem, była to pierwsza transmisja na żywo wykonana na dużą skalę z cywilnego drona. Transmisja była ogromnym sukcesem i dla nas, i dla stacji. Z zarejestrowanego wtedy wideo pochodzi zdjęcie, które trafiło na okładkę tej książki.

RYSUNEK 4.23. Dron DJI Inspire 1 leci nad wybuchającym wulkanem Holuhraun na Islandii podczas transmisji na żywo dla programu „Good Morning America” na stacji ABC. Film pokazujący przygotowania do transmisji można zobaczyć pod adresem <http://ech.cc/btsvolcano>. Fot. Eric Cheng (DJI) i Ferdinand Wolf (Skynamic)

Pojawiło się już więcej dronów, które oferują na aparaturze wyjście HDMI; poza DJI Inspire są to na przykład DJI Phantom 3 (oferuje wyjście HDMI jako dodatkowe akcesorium) czy 3DR Solo (rysunek 4.24). Ponadto samodzielne systemy bezprzewodowej transmisji sygnału cyfrowego z dronów są produkowane na przykład przez Paralinx i Connex (rysunek 4.25).

RYSUNEK 4.24. Aparatura sterująca DJI Inspire 1 z wyjściem HDMI

RYSUNEK 4.25. Animon Connex to bezopóźnieniowy system transmisji wideo w rozdzielczości Full HD zaprojektowany dla dronów

▶ DJI LIGHTBRIDGE I TRANSMISJE

DJI Lightbridge wyprowadza lokalnie sygnał HD 720/60 fps przez wyjście HDMI na odbiorniku lub przez układ zintegrowany z aparaturą sterującą. Jakość tego sygnału to 1280x720 pikseli w 60 fps, co jest o tyle istotne, że *nie jest* to 59.94 fps, czyli standardowy klatkaż transmisyjny. Podczas transmisji z Islandii przez trzy dni staraliśmy się zmusić sprzęt stacji ABC do współpracy z sygnałem 720/60 fps. Wymienialiśmy sprzęt pod wulkanem (w środku islandzkiej zimy i z dala od cywilizacji), przy pośredniczącym w przekazie odbiorniku satelitarnym w Londynie i w lokalizacji docelowej w Nowym Jorku. Wreszcie jakimś cudem sygnał 60 fps ustabilizował się i mogliśmy przeprowadzić transmisję zgodnie z planem.

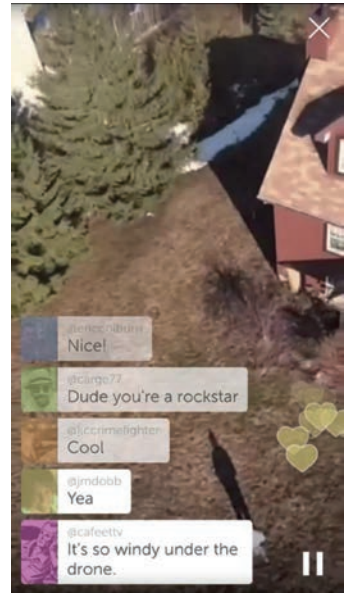
Planując wykorzystanie Lightbridge do przeprowadzenia transmisji na żywo, trzeba pamiętać, żeby koniecznie sprawdzić działanie całego sprzętu odpowiednio wcześniej! Nowy system DJI Lightbridge 2, wprowadzony na rynek we wrześniu 2015 roku, oferuje wsparcie dla standardowych parametrów transmisji, w tym 59.94 fps.

Periscope i inne aplikacje

Periscope (rysunek 4.26) to stworzona przez Twitter aplikacja dla iOS i Androida, służąca do przesyłania na żywo wideo ze smartfona; jest zapewne najprostszym sposobem na dzielenie się wideo na żywo. Zaledwie tydzień po uruchomieniu serwisu (w marcu 2015 roku) ktoś wpadł na pomysł, żeby przyczepić smartfon do drona i w ten sposób zostać pierwszą osobą, która przez Periscope będzie transmitowała na żywo z drona. Film, który wtedy powstał, należy chyba do najgorszych nagrań kiedykolwiek zrobionych z drona, ale niezaprzeczalnie jest pierwszym w swojej kategorii.

Innym popularnym serwisem do transmisji na żywo jest Shou.TV, oferujący dla Androida i iOS aplikacje, które w czasie rzeczywistym transmitują to, co pojawia się na ekranie telefonu czy tabletu. Żeby można było używać Shou na urządzeniach z Androidem, muszą być one zrootowane, a aplikacja dla iOS wymaga jailbreaku dla lepszej jakości pracy.

Trzeba pamiętać, że transmitowanie na żywo ze smartfona podłączonego do drona przez Wi-Fi jest trudne, chyba że korzysta się z wyjścia wideo (na przykład przejściówki HDMI), ponieważ łączność Wi-Fi ma priorytet przed sygnałem modemu LTE czy 3G. Kiedy sygnał Wi-Fi jest aktywny, to modem komórkowy nie może komunikować się z internetem. To prawdopodobnie coś, co zmieni się w jednej z przyszłych wersji systemów iOS i Android, ale dopóki tak się nie stanie, przewagę będą miały drony komunikujące się ze smartfonami i tabletami przez USB, jak robią to DJI Phantom 3 i Inspire 1. Smartfony i tablety używane z tymi dronami mogą w tym samym czasie łączyć się z internetem przez Wi-Fi lub LTE/3G oraz z dronem.

RYSUNEK 4.26. Kadr z dronie transmitowanego na żywo przez aplikację Periscope, autorstwa Air-vid.com (3 kwietnia 2015 roku)

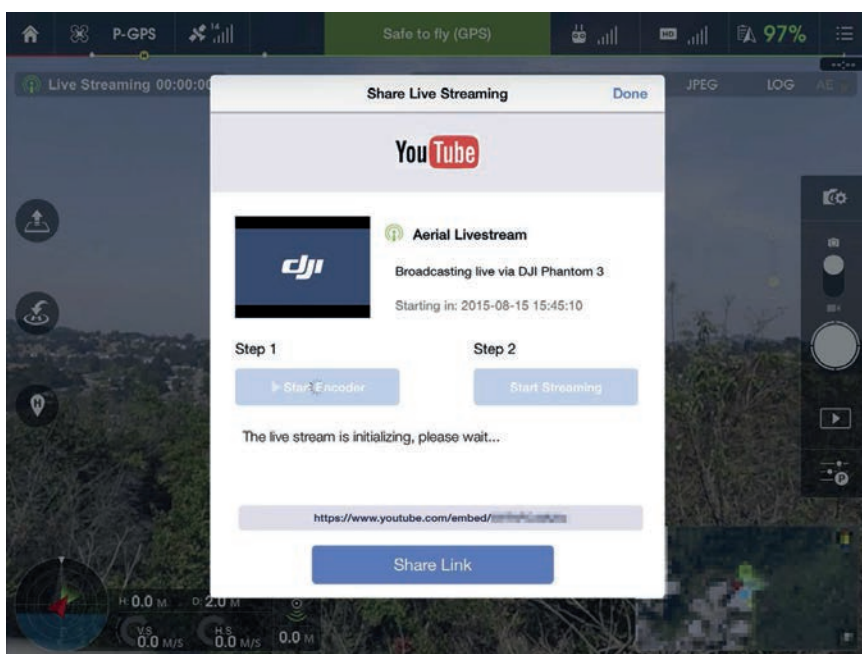
YouTube Live

Najłatwiejszą metodą transmitowania wideo z drona na żywo jest użycie fotodrona z wbudowaną integracją z serwisem YouTube Live. DJI Inspire 1 i Phantom 3 to pierwsze fotodrony, które pozwalały na taką integrację (rysunek 4.27), a funkcję tę przedstawiono podczas premiery Phantoma 3 w kwietniu 2015 roku.

Obecna wersja aplikacji DJI GO pozwala na transmisję do YouTube Live z opóźnieniem rzędu około 20 sekund — w tym czasie YouTube transkoduje wideo na wiele różnych formatów i udostępnia kanał transmisji na całym świecie. Zanim rozpocznie się taka transmisja, aplikacja DJI GO przeprowadza użytkownika przez

kroki konieczne do prawidłowego skonfigurowania YouTube Live na koncie YouTube. Proces ten niestety nadal nie jest do końca doszlifowany, ale bez wątpienia będzie stawał się coraz łatwiejszy, w miarę jak YouTube będzie przeznaczać więcej zasobów na transmisje na żywo. Po prawidłowym skonfigurowaniu YouTube Live można kilkoma dotknięciami uruchomić transmisję bezpośrednio z aplikacji; z telefonu lub tabletu będzie również przesyłane audio.

Transmisje na żywo z powietrza mogą zrewolucjonizować sposób, w jaki rejestrujemy i przekazujemy wiadomości i inne istotne wydarzenia. Na YouTube są już niezliczone nagrania z publicznych wydarzeń, katastrof naturalnych, protestów i wielu innych sytuacji, w których transmisje na żywo mogłyby okazać się cenne

RYСУNEK 4.27. Lot drona DJI Phantom 3 transmitowany na żywo w YouTube przez aplikację DJI GO

▶ LOTY NAD OBSZARAMI KATASTROF NATURALNYCH

Jeśli zamierzamy latać dronem nad obszarem katastrofy naturalnej, powinniśmy najpierw sprawdzić lokalne przepisy i skontaktować się ze służbami ratunkowymi pracującymi na miejscu. Miejsca katastrof naturalnych są często objęte czasowymi zakazami lotów, a latanie nad takim terenem może przeszkadzać służbom ratunkowym, które na przykład mogą korzystać z helikopterów lub innych załogowych statków latających. Za latanie dronem w takim miejscu może grozić areszt i proces.

dla widzów. Dziennikarstwo obywatelskie zacznie zapewne sięgać po materiał transmitowany z dronów, kiedy zajmujące się nim osoby zorientują się, że przekaz na żywo z drona można uzyskać naprawdę łatwo.

Obróbka i publikacja

Pliki z filmów lotniczych, które przenieśliśmy na komputer lub smartfon czy tablet, stają się po prostu plikami wideo, a ich obróbka wygląda tak samo jak w przypadku każdego innego nagrania. Większość nowoczesnych zintegrowanych fotodronów oferuje możliwości kopiowania zdjęć i filmów bezpośrednio na urządzenie docelowe przez łączność bezprzewodową, ale prawie zawsze szybszym wyjściem będzie wyjęcie karty pamięci i skopiowanie plików bezpośrednio.

Niemniej istnieją pewne ciekawe inicjatywy, których celem jest ułatwienie nam szybkiego dzielenia się filmami lotniczymi. Szczególnie zainteresowana jest tym firma DJI, a aplikacja DJI GO zawiera funkcjonalność edycji wideo, która pozwala na szybkie wybranie i przycięcieżądanego materiału, a także korzysta z gotowych

RYSUNEK 4.28. Aplikacja DJI GO zawiera wbudowany edytor wideo, który umożliwia bezpośrednie opublikowanie materiału w serwisie Skypixel (prowadzonym przez DJI i skupiającym społeczność zainteresowaną robieniem zdjęć z powietrza) lub zapisanie do Rolki aparatu w urządzeniu

szablonów, jeśli chodzi o układ osi czasu i wybór podkładu muzycznego (rysunek 4.28). GoPro również publicznie wykazuje zainteresowanie stworzeniem serwisu pozwalającego na edytowanie i publikowanie wideo w internecie.

Edytor wideo w DJI GO wymaga skopiowania materiału do aplikacji, co odbywa się za pośrednictwem systemu Lightbridge, kiedy dron i aparatura są włączone. Takie podejście producentów napawa optymizmem przede wszystkim dlatego, że obecnie edytowanie i publikowanie wideo to żmudny i czasochłonny proces. Większość filmowców lotniczych chce szybko zmontować i opublikować filmik z lotu, nawet jeśli zamierza później przygotować lepiej zaplanowaną wersję nagrania, w wyższej jakości. Edytor DJI GO pozwala całkowicie pominąć kopiowanie plików na komputer i oferuje szybki sposób na publikację w serwisie Skypixel, prowadzonym przez DJI i służącym do publikacji nagrań i zdjęć. Z DJI GO można też zapisać materiał do Rolki aparatu w urządzeniu, a następnie przesłać go do innych serwisów.

Przyszłość filmu lotniczego

Przyszłość filmu lotniczego maluje się w jasnych barwach. Fotodrony są nadal w powijakach i jeszcze nie wiemy, jak będzie przebiegać ich dalsza ewolucja. Niewątpliwie czeka nas rozwój sprzętu w każdym aspekcie działania drona: lepsze kontrolery lotu, czujniki, akumulatory, układy napędowe, kamery, gimbale, systemy bezprzewodowe i tak dalej. W najbliższym czasie możemy spodziewać się postępów, jeśli chodzi o jakość kamer, redundancję systemów czy czas lotu.

Prawdopodobnie działający system wykrywania i unikania przeszkód trafi na rynek przed końcem 2016 roku, kiedy zaczniemy wyposażać drony w czujniki pomagające im generować na bieżąco obraz otoczenia². W tej chwili drony latają w zasadzie na ślepo, bez możliwości wykrywania przeszkód, przez co pierwsze próby wprowadzenia automatycznych algorytmów lotu w rodzaju *Follow Me* (podążaj za mną) pozostawiają wiele do życzenia.

A skoro mowa o automatycznym locie: już teraz możemy zaobserwować ewolucję oprogramowania naziemnego — zamiast opierać się na mało inteligentnych *waypointach*, zaznaczanych przez użytkownika na dwuwymiarowej mapie, opracowywane obecnie oprogramowanie filmowe pozwala na planowanie i wizualizację toru lotu w środowisku 3D. Kiedy operator drona uzna, że plan mu odpowiada, po prostu stawia drona na ziemi i naciska przycisk rozpoczęcia lotu. Ponieważ oprogramowanie to jest projektowane z myślą o filmowaniu, są w nie wbudowane odpowiednie możliwości regulacji czasu i tempa ruchu, uwzględniające różnice

² Taką funkcjonalność oferuje na przykład zaprezentowany w kwietniu 2016 roku DJI Phantom 4 — *przyp. tłum.*

czasu trwania poszczególnych ujęć i wygładzające ruch urządzenia tak, żeby film wyglądał jak najnaturalniej.

Rozbudowana autonomia lotu będzie w przyszłości niewątpliwie ważnym aspektem rejestrowania filmów z powietrza, zwłaszcza w sytuacjach, w których nie będzie potrzebne szczegółowe planowanie trasy lotu przez człowieka. Wcześniej czy później pojawi się dron, który idealnie będzie podążał za wskazanym celem i bez problemu będzie się poruszał w zróżnicowanym otoczeniu, nie zderzając się z przeszkodami.

Możemy też oczekiwać, że fotodrony będą się stawać coraz mniejsze. Już teraz mamy na rynku małe i lekkie drony unoszące kamery HD, ale niska jakość tych kamer i aparatury sterującej powoduje, że drony te mają bardzo ograniczone zastosowania. Kiedy porządne kamery osiągną mniejsze rozmiary i mniejszą wagę, pojawią się użyteczne fotodrony, ważące zaledwie kilkaset gramów i latające samodzielnie.

Większość wyzwań stojących przed naszą branżą ma znacznie większy związek z przepisami prawa i kulturą. Widzimy wykładniczy postęp rozwoju technologii, tak jak ma to miejsce za każdym razem, kiedy jakaś nowinka zyskuje na popularności. Technologia zdecydowanie nie będzie problemem. Większość ludzi natomiast nie jest przyzwyczajona do dronów latających nad głową. Nadal nie jest też jasne, jakie problemy ustawodawcze i kulturowe najmocniej wpłyną na wykorzystanie dronów w przyszłości. Te problemy omawiam szczegółowo w rozdziale 6.

Skorowidz

A

Adobe Photoshop Lightroom, 91
 Advisory Circular, 238, 239
 AirMap, 244, 260
 akumulator, 7, 8
 inteligentny, 7, 9, 42
 LiPo, 8, 9, 255
 zasady podróŜowania
 samolotem, 256
 napięcie przechowywania, 9
 ogniwo, 10
 pojemność, 10
 prędkość ładowania maksymalna, 10
 wydajność prądowa, 10
 zapalenie się, 9
 Animon Connex, 135, 136
 antena, 22
 aparatus fotograficzny, *Patrz teŜ*: kamera
 matryca, 13
 migawka, 13, 28, 65, 66
 globalna, 19
 postępowa, 19, 66, 80
 przysłona, 67
 Ricoh GR, 13, 28
 Sony RX100 IV, 121
 Archibald E.D., 82
 autopilot, 26

B

B4UFLY, 244, 260
 balans bieli, 120
 bateria, *Patrz*: akumulator
 Bilton Nick, 131
 Bluetooth, 75
 Breguet Louis, 5

C

certificate of waiver or authorization,
 Patrz: COA
 chmura punktów, 97
 COA, 249
 Cohen Julian, 145, 183, 184, 185, 188,
 189, 190, 191
 Connex, 135, 136

D

dane
 georeferencyjne, 97
 telemetryczne, 47
 DJI GO, 139
 drąŜek, *Patrz*: manetka
 dron, 1, 2
 3DR Solo, 25, 26, 29, 59, 62, 75
 FLY, 43
 AR.Drone, 15
 Blade Nano QX, 35
 Cheerson CX-10, 3, 36, 43, 239
 cło, 256
 części zamienne, 36
 Hubsan X4, 35, 36
 Inspire 1, 18, 28, 30, 70, 74, 137
 filtr, 80
 podwozie, 108
 konsumencki, 2, 6
 kontrola fizyczna, 40, 41
 ładowanie, 45, 48
 automatyczne, 45, 47, 49
 ręczne, 45, 49
 limit wysokości, 245
 manewry, *Patrz*: manewry
 modelarski, 6

- dron
- odpowiedzialność producenta, 245
 - Parrot Bebop, 25
 - Phantom 2 Vision+, 16, 22, 120
 - Phantom 3, 18, 25, 28, 70, 137
 - filtr, 80
 - P-GPS, 43
 - Phantom 3 Advanced, 29
 - Phantom 3 Professional, 29
 - Phantom 4, 140
 - pilotowanie, 33, 34
 - GPS, 43, 44
 - koło, 55, 56
 - kwadrat, 49
 - kwadrat ze skrzętem, 53
 - lista kontrolna lotu, *Patrz:* lista kontrolna lotu
 - lot rekreacyjny, 238
 - lot wspomagany, 59
 - miejsce, 37, 38, 40
 - nauka, 34, 35, 36, 48, 49, 51, 53, 55, 56, 58, 59
 - orbitowanie, 29, 58
 - ósemka, 56
 - park narodowy, 242
 - przepisy, 38, 39, 40, 83, 138, 141, 238, 239, 240, 241, 242, 244, 247, 248, 249, 250, 251, 257
 - rezerwat morski, 242
 - strefa ograniczenia lotów, *Patrz:* FRZ
 - strefa zakazu lotów, *Patrz:* NFZ
 - w tę i z powrotem, 51, 52, 53
 - plecak, 252, 253, 254
 - rejestracja, 248
 - silnik, 36
 - zatrzymywanie awaryjne, 48
 - Spreading Wings, 30
 - stabilizacja, 34, 35
 - start, 44, 48, 49
 - automatyczny, 49
 - sterowanie, *Patrz:* system sterowania
 - śmigła, 19
 - wyważanie, 20
 - walizka, 252, 253, 254
 - włączanie, 42, 43
 - wysokość lotu, 83, 245
 - zakup, 29, 30
 - zintegrowany, 6, 41, 45, 70, 71, 74
 - dane telemetryczne, *Patrz:* dane telemetryczne
- dronie, 131
- Durscher Romeo, 145, 176, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 223,
- dystorsja, 29, 90, 98, 124, 128
- dziennik lotu, 46, 262
- E**
- electronic speed controls, *Patrz:* ESC
- ESC, 112
- F**
- FAA, 238, 239, 241, 247, 248, 249
- FAA Modernization and Reform Act, *Patrz:* FMRA
- Federal Aviation Administ, *Patrz:* FAA
- film, *Patrz:* wideo
- filtr, 80, 114
 - ND, 79, 118
 - ND16, 118
 - polaryzacyjny, 79, 118
- first person view, *Patrz:* FPV
- flight restricted zone, *Patrz:* FRZ
- FMRA, 239, 241, 249
- fotodron, *Patrz:* dron
- fotogrametria, 96
- FPV, 15, 16, 21, 22, 47
 - analogowe, 22, 23, 26
 - antena, *Patrz:* antena cyfrowe, 24
 - gogle, 21
 - monitor polowy, *Patrz:* monitor polowy nadajnik, *Patrz:* nadajnik odbiornik, *Patrz:* odbiornik
 - opóźnienie, 26
 - zintegrowane, 25, 29
- FRZ, 243
- G**
- galareta, 19, 66, 104
- gimbal, 12, 48, 66
 - amortyzator, *Patrz:* wibroizolator
 - bezszcotkowy, 14, 15, 120
 - dwuosiowy, 12, 14

- kalibrowanie, 112, 113, 114, 115
 - kontroler SimpleBGC, 114
 - modelarski, 15
 - prędkość
 - elektroniczny moduł sterujący,
 - Patrz:* ESC
 - EXPO, 112
 - maksymalna, 111
 - regulacja osi roll, 113
 - sterowanie automatyczne, 112
 - tryb
 - Follow, 107
 - Follow Me, 107, 140
 - FPV, 107
 - Free, 107
 - inteligentny, 107, 112
 - Pitch/Yaw, 109
 - punkt zainteresowania, 107
 - trzyosiowy, 12, 14, 15, 28, 106
 - głębia ostrości, 88, 119, 124
 - gogle FPV, *Patrz:* FPV gogle
 - Google Hangouts On Air, 134
 - Google Photos, 93
 - GPS, 34, 36, 43, 44
 - Gupta Amit, 131
- H**
- HDMI, 24, 134, 135, 136
 - HDR, 94
 - hexacopter, 1, 30
 - high dynamic range, *Patrz:* HDR
 - hyper-lapse, 93
- I**
- IMU, 12, 112
 - kalibrowanie, 113
 - inertial measurement unit, *Patrz:* IMU
- K**
- kamera, 11, 12, 45
 - GoPro, 14, 15, 45, 62, 63, 75, 76, 126, 128, 129
 - 3DR Iris+, 5
 - filtr, *Patrz:* filtr
 - HERO, 14, 29, 63, 75, 77, 120, 127
 - Protune, 78, 126
 - rozdzielczość, 76
 - Solo, 5
 - tryb Protune, 78
 - migawka, 13
 - globalna, 19
 - kąt, 118
 - postępowa, 19, 66, 80
 - odchylenie w górę i w dół, *Patrz:* wideo
 - odchylenie kamery
 - Parrot Bebop, 5
 - pole widzenia, 76, 79, 124, 127
 - przysłona, 118, 119
 - tryb nagrywania LOG, 125
 - ustawienia, 63, 115, 125, 127
 - ogólne, 115
 - tryb Protune, 78
 - wyłączanie, 45
 - Zenmuse X3, 30
 - Zenmuse X5, 30, 74, 89
 - przysłona, 119
 - zintegrowana, 5, 16, 17, 18, 45, 62, 69, 124
- karta pamięci, 123
- Klein Zach, 131
- kompas, 43
- L**
- Lightbridge, 17, 25, 134, 135, 140
 - Lightroom, 91
 - lista kontrolna lotu, 40, 41, 46, 261
 - lot
 - komercyjny, 246
 - rekreacyjny, 238
 - Lusano Renee, 145, 179, 187, 203, 211, 233
- Ł**
- ładowarka, 8
- M**
- magnetometr, *Patrz:* kompas
 - manetka
 - lewa, 51
 - prawa, 49, 51

manewry, *Patrz też:* gimbal tryb

Cable Cam, 26, 59
 dronie, 131
 jazda, 131
 kran w górę i w dół, 132
 odchylenie kamery, 130
 orbita, *Patrz:* POI
 orbitowanie, 26, 29, 58
 Selfie, 59

mikro-UAS, 249, 250

model

3D, 96, 97, 98, 234
 lotniczy, 239, 240

moduł nawigacji inercyjnej, *Patrz:* IMU

monitor polowy, 22

N

nadajnik, 22

Nadar, *Patrz:* TournachonGaspard-Félix

NAS, 248

National Airspace System, *Patrz:* NAS

NFZ, 245, 246

non-flight zone, *Patrz:* NFZ

NPRM, 247, 248, 249

O

obiektyw

profil, 91, 98
 rybie oko, 91, 124, 128
 usuwanie efektów, 128

octocopter, 1, 30

odbiornik, 22

oprogramowanie do obsługi
 naziemnej, 26

orbita, *Patrz:* POI

ortomozaika, 97

osłona przeciwsłoneczna, 80

oś

pitch, 109, 130
 blokowanie, 107
 roll, 107
 blokowanie, 107
 regulacja, 113
 yaw, 12, 50, 51, 53, 107, 109, 110
 blokowanie, 107

P

panorama, 90, 91

składanie

Google Photos, 93

Photoshop Lightroom, 91

Paralinx, 135

Periscope, 137

Photoshop Lightroom, 91

podgląd z perspektywy pierwszej osoby,

Patrz: FPV

POI, 58, 107, 132

point of interest, *Patrz:* POI

punkt zainteresowania, *Patrz:* POI

Q

quadcopter, 1, 3

historia, 5

RTE, 62

R

RC, 1

region of interest, *Patrz:* POI

reguła mikro, 249, 250

remote control, *Patrz:* RC

remotely piloted aircraft, *Patrz:* RPA

rolling shutter, 19, 66, 80

RPA, 250

S

Shou.TV, 137

Small UAS Notice of Proposed Rulemaking,

Patrz: NPRM

small unmanned aerial vehicle,

Patrz: sUAV

small unmanned aircraft system,

Patrz: sUAS

stabilizacja obrazu, 28, 86, 87, 106

statek

latający bezzałogowy, *Patrz:* UAV

powietrzny mały bezzałogowy,

Patrz: sUAV

sterowanie zdalne, *Patrz:* RC

strefa

ograniczenia lotów, *Patrz:* FRZ

zakazu lotów, *Patrz:* NFZ
 sUAS, 2
 sUAV, 2
 symulator, 48
 system
 FPV, *Patrz:* FPV
 latający mały bezzałogowy, *Patrz:* sUAS
 Lightbridge, *Patrz:* Lightbridge
 pozycjonowania w pomieszczeniach, 17
 sterowania, 2
 kalibrowanie, 42
 konfigurowanie, 84, 108, 109
 Mode 2, 51
 zdalnego, *Patrz:* RC

Ś

śmigłowiec Breguet-Richet Gyroplane, 5

T

telemetria, 46
 TournachonGaspard-Félix, 82
 trasa
 punkt wyznaczony, 26
 rysowanie w aplikacji, 50

U

UAS, 2, 238, 247
 mikro, 249, 250
 UAV, 1, 240, 250
 UAVO, 249
 Unmanned Aircraft Systems, *Patrz:* UAS
 Urząd Lotnictwa Cywilnego, 238
 Ustream, 134

W

waypoint, 26, 140
 wibracje, 19, 66, 86, 104, 105
 wibroizolator, 20, 21, 27, 28, 67, 105
 wideo, 27, 68, 102, 129
 ekspozycja, 118, 119, 120

jazda, 131
 klatkaż, 115, 116, 117, 121
 kran w górę i w dół, 132
 metoda skanowania, 116, 117
 odchylenie kamery, 130
 orbita, *Patrz:* POI
 pokłatkowe, 93
 przepustowość, 116, 117
 rozdzielczość, 76, 115, 116, 117
 rozmiar, 116, 117, 127
 strumieniowanie, 134
 temat, 103
 transmisja na żywo, 133, *Patrz też:*
 strumieniowanie
 tryb nagrywania profesjonalny, 123
 w zwolnionym tempie, 121, 122, 123
 wielowirnikowiec, 2
 Wi-Fi, 75, 129, 137
 winietowanie, 91, 98
 Wolf Ferdinand, 146, 147
 wykrywanie przeszkód, 27, 140

Y

YouTube Live, 134, 137

Z

zdjęcie, 27
 bracketing, 73, 95
 czas naświetlania, 28, 65, 66, 67, 71, 86
 format
 JPEG, 65, 76
 RAW, 16, 17, 29, 64, 65, 94, 120,
 interwałowe, 73, 93
 odstęp czasowy, 93
 o dużej rozpiętości tonalnej,
 Patrz: HDR
 ostrość, 68, 87, 88
 panoramyczne, 90, 91
 pokłatkowe, 75, 76, 77
 prosto w dół, 84
 przechwytywanie klatek wideo, 68
 rozdzielczość, 76
 tryb ciągly, 72, 95

PROGRAM PARTNERSKI

GRUPY WYDAWNICZEJ HELION

1. ZAREJESTRUJ SIĘ
2. PREZENTUJ KSIĄŻKI
3. ZBIERAJ PROWIZJĘ

Zmień swoją stronę WWW
w działający bankomat!

Dowiedz się więcej i dołącz już dzisiaj!

<http://program-partnerski.helion.pl>

GRUPA WYDAWNICZA

 Helion SA

Sprawdź, jaki piękny jest świat z lotu drona

Dziś każdy może stać się szczęśliwym posiadaczem drona. To popularne hobby, ale zastosowanie dronów jest bardzo szerokie. Latająca kamera okazuje się niezastąpiona wszędzie tam, gdzie z różnych powodów nie można posłużyć się samolotem czy śmigłowcem. Oczywiście staje się pytanie, jakie możliwości oferują te niezwykle latające urządzenia i w jaki sposób można je wykorzystać. Okazuje się, że wybór i zakup konkretnego modelu to dopiero początek — pracując z dronem, trzeba być świadomym wielu kwestii.

Niniejsza książka jest świetnie napisanym przewodnikiem, dzięki któremu każdy początkujący operator drona zapozna się z najważniejszymi informacjami na temat tego zwinnego, niedrogiego urządzenia. Przedstawiono tu ważne szczegóły techniczne dotyczące wyposażenia dronów, zaproponowano szereg ćwiczeń doskonalących umiejętności sterowania dronami, opisano techniki fotografowania i filmowania za ich pomocą. Nie zabrakło opowiedzianych przez profesjonalistów wyjątkowych historii, z których wylania się ciekawy świat współczesnej aerofotografii i filmów lotniczych.

Najważniejsze zagadnienia:

- informacje o sprzęcie i stosowanych technologiach
- wskazówki do nauki latania dronem
- tajniki aerofotografii, w tym zaawansowane techniki
- tworzenie filmów lotniczych
- inspirujące historie niezwykłych ujęć
- aspekty prawne korzystania z dronów w USA

AUTOR ZDJEŃCA: Ragnar Sigurdsson

Eric Cheng — wielokrotnie nagradzany fotograf. Uznany ekspert w dziedzinie technologii zdjęć lotniczych. Bierze aktywny udział w organizacji wystaw Drone World Expo (DWE) oraz w pracach UAViators Humanitarian UAV Network. Współpracuje z Kalifornijską Akademią Nauk, jest także mentorem w Startupbootcamp. Cheng jest wydawcą serwisu wetpixel.com, czołowego portalu poświęconego zdjęciom podwodnym, a swoje doświadczenia ze zdjęciami lotniczymi opisuje na stronie skypixel.org.

Helion

księgarnia internetowa

<http://helion.pl>

zamówienia telefoniczne

0 801 339900

0 601 339900

Informatyka w najlepszym wydaniu

Helion SA
ul. Kościuszki 1c, 44-100 Gliwice
tel.: 32 230 98 63
e-mail: helion@helion.pl
<http://helion.pl>

Sprawdź najnowsze promocje:
• <http://helion.pl/promocje>
Książki najchętniej czytane:
• <http://helion.pl/bestsellery>
Zamów informacje o nowościach:
• <http://helion.pl/nowosci>

ISBN 978-83-283-2599-9

9 788328 325999

cena: 59,00 zł

sięgnij po WIĘCEJ

KOD KORZYŚCI